

Treball de Fi de Grau

Títol

Autoria

Professorat tutor

Grau

Tipus de TFG

Data

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:

Castellà:

Anglès:

Autoria:

**Professorat
tutor:**

Curs:

Grau:

Paraules clau (mínim 3)

Català:

Castellà:

Anglès:

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:

Castellà:

Anglès:

Índex

1. Introducció	1
2. Marc teòric	3
2.1. L'Anàlisi Crítica del Discurs	3
2.2. El conflicte nacional català	7
2.3. La comunicació política	13
3. Metodologia	17
3.1. Objecte d'estudi	17
3.2. Justificació del corpus	17
3.3. Objectius i hipòtesis	18
3.4. Fitxa d'anàlisi	20
3.5. Procediment	21
4. Resultats de l'anàlisi	23
4.1. Per a l'objectiu 0	23
4.2. Per a l'objectiu 1	26
4.3. Per a l'objectiu 2	53
4.4. Per a l'objectiu 3	56
4.5. Per a l'objectiu 4	60
4.6. Per a l'objectiu 5	63
5. Conclusions	66
5.1. Apunts per a la reflexió	67
6. Bibliografia	69
7. Annexos	73

1. Introducció

El treball estudia la ideologia dels discursos dels actors polítics catalans entorn els fets del 21 de desembre de 2018. Amb aquest objectiu, s'hi estudien les notes de premsa que van emetre els principals actors involucrats en el conflicte durant els dies més pròxims als fets. El 21D van coincidir diverses mobilitzacions, principalment a la ciutat de Barcelona, que representen un dels punts àlgids del conflicte nacional català després del referèndum de l'1 d'octubre de 2017. La intenció de les mobilitzacions era mostrar el rebuig de l'independentisme a la convocatòria d'un Consell de Ministres a Barcelona, un fet inusual, ja que la reunió ministerial sol fer-se a Madrid. Paral·lelament, les negociacions entre el Govern espanyol i el català van centrar també les crítiques de l'oposició.

El marc teòric inicia amb una aproximació a les teories de l'Anàlisi Crítica del Discurs. L'estudi es basarà en aquest corrent a l'hora d'analitzar les comunicacions dels grups polítics catalans. Per això cal conèixer els principals autors de la disciplina així com els conceptes de discurs i ideologia, que són cabdals per comprendre l'estudi.

No forma part dels objectius del treball fer un estudi que compregui la història del conflicte nacional català. Tot i això, en l'apartat del marc teòric s'hi fa una aproximació a partir dels conceptes de nacionalisme i nacionalisme banal. També s'hi fan apunts sobre la història recent de l'independentisme català i els fets més rellevants del conflicte nacional durant els darrers anys.

S'ha dedicat un tercer apartat del marc teòric a la comunicació política, una disciplina marcada cada vegada més l'agenda mediàtica. En aquest apartat s'ha parat esment al concepte de propaganda. També s'han estudiat els gabinets de comunicació i la nota de premsa, que són justament l'objecte que s'analitzarà.

El tercer apartat s'ha dedicat a explicar la metodologia d'anàlisi. S'hi defineix l'objecte d'estudi a més dels objectius i les hipòtesis de què parteix. També s'hi recull una mostra de la fitxa d'anàlisi que s'ha utilitzat per estudiar el llenguatge dels comunicats de premsa.

En l'apartat dels resultats de l'anàlisi s'han detallat els fets del 21 de desembre de 2018. També s'hi verifiquen les hipòtesis que s'havien marcat a l'inici de l'estudi. Els resultats s'han presentat en forma de gràfic i de taula per millorar-ne la comprensió.

Finalment, l'apartat conclusiu tanca l'estudi i apunta les reflexions que se n'extreuen. A les conclusions es recull la confirmació de la hipòtesi general, que apunta que cada grup polític fa un discurs diferenciat dels fets del 21D en funció dels seus objectius tàctics i estratègics. També es confirma que els temes dels comunicats són diferents en cada actor. Per tant, cadascun fa èmfasi en una de les parts del conflicte. A més, s'observa la preferència dels actors polítics per rebatre's sobre l'ordre al carrer i la provocació política. També es confirma que en els comunicats hi abunden les valoracions sense fonament i que tendeixen a seguir la lògica del quadrat de polarització ideològica. L'única hipòtesi que no s'ha pogut confirmar és l'última, referent a les interpel·lacions dels grups polítics als seus adversaris. En aquest cas, els resultats de l'anàlisi han estat molt equilibrats i per tant no se n'han pogut extreure conclusions clares.

2. Marc teòric

2.1. L'Anàlisi Crítica del Discurs

L'Anàlisi Crítica del Discurs es dedica a l'estudi del discurs de manera interdisciplinària. Per analitzar els discursos s'utilitzen teories provinents de la lingüística, les ciències polítiques, la retòrica i la filosofia. La diferència amb l'Anàlisi del Discurs tradicional és que posa èmfasi en les relacions de poder que es manifesten en el llenguatge. Com diu Ruth Wodak (2001): “[Critical Linguistics] CL and [Critical Discourse Analysis] CDA may be defined as fundamentally concerned with analysing opaque as well as transparent structural relationships of dominance, discrimination, power and control as manifested in language” (p.2). En cada discurs hi són presents relacions de dominació, discriminació i poder que determinen l'abast del missatge i l'ús de la llengua que cada actor fa en els seus textos.

L'Anàlisi Crítica del Discurs ha estat criticada perquè pren partit en les situacions de discriminació. Els principals autors no se n'amaguen i fan estudis, per exemple, sobre el racisme en els mitjans de comunicació, com és el cas de Teun A. Van Dijk a *Discurso y poder* (2009). L'autor proposa una definició de l'Anàlisi Crítica del Discurs on inclou el posicionament de l'investigador: “CDA is a – critical – perspective on doing scholarship: it is, so to speak, discourse analysis ‘with an attitude’. It focuses on social problems, and especially on the role of discourse in the production and reproduction of power abuse or domination” (Van Dijk, 2001, p.99).

Per la seva banda, Norman Fairclough descriu l'Anàlisi Crítica del Discurs com l'anàlisi de les relacions dialèctiques entre la semiòtica i altres elements de les pràctiques socials:

“CDA is analysis of the dialectical relationships between semiosis (including language) and other elements of social practices. Its particular concern is with the radical changes that are taking place in contemporary social life, with how semiosis figures within processes of change, and with shifts in the relationship between semiosis and other social elements within networks of practices” (Fairclough, 2001, p.123).

Wodak (2001) assenyala que en qualsevol Anàlisi Crítica del Discurs cal tenir en compte els conceptes de poder, història, i ideologia. Per tant, a més d'analitzar les relacions de poder, s'han de tenir en compte el context històric i la posició ideològica des d'on s'ha fet el discurs.

Tots els discursos d'aquest estudi provenen d'un mateix context històric i, a més, d'una data molt concreta. Però cobreixen parts molt diferenciades de l'espectre ideològic i els actors polítics estudiats ocupen posicions de poder també diverses.

Cadascuna d'aquestes ideologies representen un marc i una perspectiva d'interpretació de la realitat. En emmarcar la realitat, cada actor polític en ressaltava uns aspectes i marca l'agenda a seguir. Els marcs són estructures mentals que componen la manera en què cadascú veu el món i, per tant, componen la manera com ens comportem i el que considerem bo o dolent (Lakoff, 2007).

L'agenda política és plena de conceptes que s'utilitzen des del marc hegemònic. Davant d'això, Lakoff (2007) anima a reemmarcar els conceptes. L'autor afirma que el reemmarcat no s'ha de confondre amb la tergiversació ni amb la propaganda, sinó que s'han d'usar els marcs en què realment es creu. Així, diu que un emmarcat enganyós tard o d'hora es girarà en contra de qui el fa servir.

En l'anàlisi caldrà parar atenció als marcs que usa cada grup polític i si alguns intenten reemmarcar conceptes. Els marcs hegemònics solen presentar-se com a sinònim de la neutralitat: quan una idea és àmpliament acceptada es presenta com a neutral i es pretén que els qui en dissenteixen són els qui estan fora de la neutralitat. Però la idea que és hegemònica no és neutral. També és una presa de posició. Com diu Martín (2013): "Consideramos que tal posibilidad –ser imparcial– no puede darse en la realidad social donde se enfrentan discursos y grupos sociales con intereses distintos, es decir, donde se da una determinada –asimétrica, desigual– distribución de poder. Siempre se toma partido" (p.2).

Així, davant d'una situació de desigualtat, fins i tot la passivitat és un posicionament. A través de la pretesa neutralitat de les idees hegemòniques –com les va anomenar Gramsci– es perpetua la situació de domini entre classes. Com explica Van Dijk (2005): "Una de las formas más eficientes del dominio ideológico se da cuando también los grupos dominados aceptan las ideologías dominantes como "naturales" o como parte del "sentido común" (p.17).

El domini ideològic no requereix la coacció. Les classes dominants tenen altres recursos per imposar les seves idees:

“Gramsci nota que la classe dominante ejerce su poder no solo por la coacción, sino porque logra imponer su visión del mundo a través de la escuela, medios de comunicación, etc., lo que favorece el reconocimiento de su dominación por las clases dominadas” (Alvarez, 2016, p. 155).

Pel que fa al concepte de poder, Van Dijk (2009) explica com s'interrelaciona amb el discurs:

“Muchas formas del poder contemporáneo deberían definirse como poder simbólico, es decir, en relación con el acceso preferencial a -o el control del- discurso público, siguiendo la lógica de la reproducción esbozada anteriormente: el control del discurso público implica el control de la mente del público y, por consiguiente, indirectamente, el control de lo que el público quiere y hace. No hace falta la coerción si uno puede persuadir, seducir, adoctrinar o manipular al pueblo” (p. 36).

2.1.1. El discurs

Partim de la definició de discurs que fa Teun A. Van Dijk (2001). En el nostre estudi ens centrarem en el discurs com a text escrit, però cal tenir en compte també la resta de dimensions del discurs:

“‘Discourse’ is here meant in the broad sense of a ‘communicative event’, including conversational interactional, written text, as well as associated gestures, facework, typographical layout, images and any other ‘semiotic’ or multimedia dimension of signification (Van Dijk, 2001, p.20)”.

Per la seva banda, Siegfried Jäger ofereix una definició del discurs pròpia: “The flow of knowledge – and/or all societal knowledge stored – through all time” (Jäger, 2001, p.34).

Els diversos actors socials i polítics fan cadascun una lectura diferent dels fets. Això enllaça amb la definició de discurs que fa Fairclough (2001): “Discourses are diverse representations of social life which are inherently positioned – differently positioned social actors ‘see’ and represent social life in different ways, different discourses” (p.123).

Per tant, estudiarem el discurs com un esdeveniment comunicatiu que pot tenir múltiples formats i que transporta coneixement. També validem que els discursos tenen una posició d’acord amb la posició de l’actor social que l’emet i com és la seva representació de la realitat.

A més, per analitzar el discurs no ens podem limitar a la literalitat del text. Cal tenir en compte el context i les implicacions d’allò que es diu:

“La comunicació lingüística s'estableix entre un emissor i un destinatari a través d'un missatge –del qual l'enunciat n'és una part– i té èxit només si el destinatari comprèn allò que l'emissor desitja comunicar. Per aconseguir la comprensió no n'hi ha prou amb observar el text –material del que s'ha ocupat tradicionalment la lingüística–, cal tenir en compte no només què diu l'emissor, sinó, què vol dir i per això s'ha de parar atenció a un cert nombre de nous elements, allò que la sociolingüística anomena l'univers comunicatiu” (Giró, 1999, p. 91).

2.1.2. La ideologia i el quadrat de polarització ideològica

Tots els discursos polítics estan amarats d’ideologia. Els autors de les Ciències Socials han donat múltiples definicions a la ideologia. El concepte ha tingut sovint una implicació despectiva. Aquí partirem de la definició que en fa Van Dijk (2005): “Una ideología es el fundamento de las representaciones sociales compartidas por un grupo social” (p.17). Com explica Van Dijk, la ideologia no pertany només als grups dominants. Els grups dominats també tenen les seves ideologies, que poden ser de resistència a la dominació.

Més endavant, l’autor aporta una nova definició del terme:

“El término se refiere a una «conciencia» de grupo o de clase que puede estar o no elaborada explícitamente en un sistema ideológico que sustente las prácticas socioeconómicas, políticas y culturales de los miembros del grupo destinadas a satisfacer (en principio, de manera óptima) sus intereses (de grupo o de clase)” (Van Dijk, 2009, p. 67-68).

Hall (1996) també aporta una descripció de la ideologia:

By ideology I mean the mental framework - the languages, the concepts, categories, imagery of thought, and the systems of representation- which different classes and social groups deploy in order to make sense of, figure out and render intelligible the way society works" (Hall, 1996, p. 26).

També tindrem en compte el que Van Dijk (2005) anomena “quadrat ideològic” (p.30) i que anomenarem “quadrat de polarització ideològica”. El terme serveix per definir l’estratègia discursiva en què els actors polítics fan èmfasi en les virtuts pròpies i en els errors dels adversaris mentre que minimitzen els errors propis i les virtuts dels adversaris.

2.2. El conflicte nacional català

Els textos que estudiarem provenen d’un mateix context històric que cal conèixer. Com diu Meyer (2001): “All discourses are historical and can therefore only be understood with reference to their context” (p.15). Les comunicacions que analitzarem daten dels dies entorn del 21 de desembre, en què el Consell de Ministres del Govern espanyol i les mobilitzacions independentistes van marcar l’agenda mediàtica. Per comprendre els fets del 21D cal tenir en compte el context polític de Catalunya a finals de l’any 2018.

El panorama polític català ve marcat els darrers anys per la presència del moviment independentista que reclama separar el territori de l’Estat espanyol. L’independentisme té dècades d’història però és a partir de 2010 que ha esdevingut un moviment de masses.

Dins de l’arc independentista hi ha diferents grups polítics i partits que es distribueixen en l’eix esquerra-dreta. Passa el mateix amb el sector unionista. A més, hi ha una petita part dels

grups polítics que se situen en un punt intermedi de les dues posicions. El Partit dels Socialistes de Catalunya havia reivindicat aquesta posició, però finalment va alinear-se amb el cantó espanyolista. Així, l'únic grup amb representació parlamentària que no es declara estrictament independentista ni unionista és Catalunya en Comú – Podem. Aquesta posició ha provocat friccions internes en l'organització, que ha patit recentment diverses escissions de grups sobiranistes.

Més endavant es farà un repàs de les dates recents més rellevants del conflicte nacional a Catalunya. Cal tenir en compte que l'independentisme és un moviment de masses des de fa només uns anys. Se sol prendre com a punt de massificació l'any 2010. D'aleshores ençà l'independentisme ha crescut ràpidament fins arribar al seu punt culminant l'octubre de 2017 amb la celebració d'un referèndum d'autodeterminació. Marín i Tresserras (2019) assenyalen aquesta data com un punt d'inflexió:

“L'octubre català del 2017 marca un abans i un després històric en la relació entre Catalunya i Espanya. Un punt sense retorn. Va posar en evidència, de manera descarnada, el sever deteriorament dels fonaments del règim del 78, però també l'última frontera de l'estratègia independentista que havia anat prenent forma des del 2012. El referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre va ser l'acte de desobediència democràtica pacífica més massiu dels que s'han produït a Europa des de la fi de la Segona Guerra Mundial. Un fet insòlit. Tan insòlit com l'espectacle de la repressió dels cossos de seguretat de l'Estat actuant amb matussera i incomprendible violència sobre una població indefensa que intentava expressar-se votant”. (Marín i Tresserras, 2019, p.25).

2.2.1. El nacionalisme

Els moviments nacionalistes creen una identitat a partir de la nació. En el cas del catalanisme hi ha hagut diverses interpretacions sobre què és ser català. Giró (1999) explica com el nacionalisme produeix una realitat simbòlica:

“El moviment nacionalista, en tant que moviment social i, per tant, fenomen cultural, és capaç d’elaborar i generalitzar identitats col·lectives i mons de sentit –marcs interpretatius–. Per una part, és capaç de produir una realitat simbòlica tal, al voltant del grup etnonacional, que el que distingeix l’etnicitat –que és política i cultural– pot deixar d’estar fonamentat en funció de dades de procedència més o menys científica, o d’una consideració racional, per situar-se en el terreny només dels símbols. I en conseqüència, les diferències es reinterpreten per les disputes al voltant dels símbols” (Giró, 1999, p.76).

Marín i Tresserras (2019) també parteixen d’una definició constructivista de la nació:

“Les nacions no són fets imaginaris. Les nacions són construccions socials. No és ben bé el mateix. Per això, per entendre qualsevol realitat nacional, és útil referir-se a les condicions geogràfiques, econòmiques, demogràfiques, polítiques o culturals i comunicatives que expliquen la seva especificitat històrica” (p. 141).

Per la seva banda, Máiz (2006) apunta que l’anàlisi sobre nacions ja no considera l’etnicitat com una dada objectiva, sinó que s’estudien com a construccions:

“Ya no se trata de historiar la diferencia étnica, de constatar el “retorno de las naciones”, de remontarse al pasado en pos de los antecedentes del nacionalismo contemporáneo. Esto es, de dar cuenta, desde una perspectiva más o menos primordialista, de la naturaleza objetiva de la nación a partir de la pervivencia de algunos rasgos orgánicos diferenciales (raza, cultura, lengua, historia, economía, etcétera), que tarde o temprano se manifiestan políticamente, generando movimientos nacionalistas que reivindican la diferencia y el autogobierno. Por el contrario, la etnicidad (lengua, costumbres, mitos, símbolos, historia, etcétera) y las naciones mismas no se consideran ya datos objetivos (punto de partida de la investigación), sino complejas construcciones políticas y sociales cuya producción es preciso analizar. Esto es, se estudian como creaciones de las élites, partidos y

movimientos políticos nacionalistas que filtran, reelaboran, deforman o incluso “inventan” la diferencia (subrayando lo compartido, atenuando las divisiones internas, agudizando la contraposición nosotros/ellos, etcétera) a partir de precondiciones étnicas, producto a su vez de la previa elaboración de intelectuales y movimientos culturales y políticos” (p. 81).

També tindrem en compte la definició de nació que fan Castellanos i Castellanos a *El fenomen nacional* (2015):

“La nació consisteix en un fenomen social i, com a tal, conté una dinàmica interna pròpia, que és inseparable de l’evolució històrica de les societats humanes i dels moviments dialèctics de la seva estructura. Això vol dir que no podem reduir el fenomen nacional a un procés històric unívoc, ni explicar-lo mecànicament a través d’un sol component estructural específic de la societat, sinó que s’ha d’abordar des d’una visió del seu conjunt” (p. 24).

Els moviments d’alliberament nacional contraposen dos nacionalismes, el de l’Estat establert i el de la nació sense Estat. Cadascun amb el seu marc interpretatiu i la seva identitat col·lectiva. Sovint, les diferències entre els dos grups no són significatives pel que fa a l’ètnicitat. De vegades les diferències venen marcades per factors com la religió i sovint per la llengua.

2.2.1.1. El nacionalisme banal

En el marc d’un conflicte nacional es tensen els desitjos del moviment d’alliberament nacional i l’Estat-nació de què es vol separar. Per això cal tenir en compte no només el nacionalisme del moviment independentista sinó també el de l’Estat ja constituït. És el que Billig (2006) anomena nacionalisme banal. L’autor il·lustra la contradicció amb un exemple internacional. Explica que en l’ús habitual, George Bush no és un nacionalista, però sí que ho són els independentistes del Quebec o l’extrema dreta francesa del Front Nacional (Billig, 2006).

La lectura en què el nacionalisme és exclusivament una característica dels moviments independentistes obvia el nacionalisme dels Estats-nació occidentals. Per posar-lo en relleu, Billig usa el concepte de nacionalisme banal i defensa que en els estats consolidats hi ha un continu recordatori de la nacionalitat (Billig, 2006).

Per tant, en l'estudi del conflicte nacional català caldrà tenir en compte que no hi ha un sol nacionalisme, sinó dos. D'una banda, el que més es ressalta: el catalanisme. Però també s'ha de tenir en compte l'espanyolisme.

2.2.2. L'independentisme català a partir de 2010

L'independentisme català és un moviment organitzat des de fa dècades, però no va ser fins a l'any 2010 que va esdevenir un moviment de masses. Se sol prendre com a referència de l'auge de l'independentisme la sentència del Tribunal Constitucional que va tombar la reforma de l'Estat de Catalunya (324.cat, 2010). Tot i això, cal recordar que aquest no és el punt d'inici de les reivindicacions independentistes sinó el fet que desencadena les mobilitzacions més multitudinàries fins al moment.

Sota el Govern d'Artur Mas es van produir les manifestacions més massives fins al moment durant la Diada de Catalunya, l'11 de setembre. Mas va ser el primer president en posar a l'agenda el 'procés sobiranista'. Més endavant es va descobrir la seva implicació en diversos casos de corrupció en el partit Convergència Democràtica de Catalunya i es va apartar de la primera línia política.

Carles Puigdemont va succeir Artur Mas en la Presidència del Govern. El nou Executiu estava format per una aliança entre el Partit Demòcrata Europeu Català, hereu de Convergència Democràtica de Catalunya, i Esquerra Republicana de Catalunya.

L'Executiu dirigit per Puigdemont va centrar la seva acció de govern en assolir la independència. Després de mesos al Govern, es va celebrar el referèndum de l'1 d'octubre, pel qual els membres de l'Executiu són jutjats ara. Els consellers que no van marxar a l'exili com el President han estat en presó preventiva esperant el judici des de fa més d'un any i mig.

2.2.2.1. L'1 d'octubre de 2017

L'1 d'octubre de 2017 es va fer el referèndum sobre la independència de Catalunya. La papereta de la votació preguntava: “Voleu que Catalunya sigui un estat independent?”.

El 7 de setembre el Tribunal Constitucional va prohibir la convocatòria (324.cat, 2017). Arran d'això, el poder judicial i els cossos policials es van dedicar a evitar la votació. Van intervenir impremtes per evitar que hi hagués paperetes. Van intervenir pàgines web per evitar que se'n fes propaganda (324.cat, 2017). Van desplegar 10.000 agents de Policia Nacional i Guardia Civil a Catalunya (García, 2017).

Amb tot, l'1 d'octubre als col·legis hi va haver urnes i paperetes. Va votar un 43'03% del cens. Un 90'2% de persones van votar “sí” i el 7'8% van votar “no” (El Periódico, 2017).

La policia va tancar col·legis electorals durant la jornada. On els votants ho van impedir, van tancar-los després de fer càrregues policials. Es va comptabilitzar un miler de persones ferides durant la jornada (324.cat, 2017).

Després del resultat, el president de Catalunya, Carles Puigdemont, va proclamar i suspendre la República Catalana. Va ser el 10 d'octubre, després que el Parlament fes una declaració política en el mateix sentit.

2.2.2.2. L'aplicació de l'article 155 i les eleccions del 21 de desembre de 2017

A conseqüència del referèndum i la proclamació de la República, l'Estat va aplicar l'article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya. L'aplicació es va votar al Senat a petició del president espanyol, Mariano Rajoy. Es va aprovar amb els vots del Partido Popular, el Partido Socialista Obrero Español, Ciudadanos, Unión del Pueblo Navarro, Foro Asturias i Coalición Canaria. Van votar-hi en contra Unidos Podemos, Esquerra Republicana de Catalunya, el Partit Demòcrata Europeu de Catalunya, el Partit Nacionalista Basc, Euskal Herria Bildu i Compromís. Nueva Canarias es va abstenir (Domínguez i Alberola, 2017).

Després de l'aplicació de l'article 155 es va cessar el Govern català i les seves funcions les va passar a fer l'Executiu central. També es va dissoldre el Parlament i es van convocar eleccions. Els comicis es van celebrar el 21 de desembre de 2017.

El partit més votat en les eleccions autonòmiques del 21 de desembre va ser Ciutadans, que va aconseguir el 25'35% dels vots i 36 diputats. Junts per Catalunya va quedar en segona posició, amb el 21'66% dels vots i 34 diputats. Esquerra Republicana de Catalunya va ocupar la tercera posició amb el 21'38% i 32 diputats.

La quarta posició va ser pel Partit dels Socialistes de Catalunya, que va obtenir el 13'86% dels vots i 17 diputats. Catalunya en Comú – Podem va assolir el 7'45% dels sufragis i 8 diputats. La Candidatura d'Unitat Popular, amb el 4'46% dels vots, va aconseguir 4 diputats. El mateix nombre de diputats que el Partit Popular de Catalunya, que va tenir el 4'24% dels vots (Generalitat, 2017).

2.2.2.3. El 21 de desembre de 2018

Un any després de les eleccions convocades per l'aplicació de l'article 155, el Govern espanyol va convocar un Consell de Ministres a Barcelona. Es tracta d'un fet inusual perquè aquestes reunions solen fer-se a Madrid.

L'independentisme va interpretar la convocatòria com una provocació. Durant tot el dia hi va haver mobilitzacions de rebuig a la presència dels ministres. Les manifestacions es van saldar amb 13 detinguts i 77 persones ferides per les càrregues policials (324.cat, 2018).

El primer objectiu d'aquest estudi és establir i analitzar els fets del 21D. Per això els detalls de la jornada del 21 de desembre de 2018 s'expliquen a l'apartat de presentació de resultats.

2.3. La comunicació política

Els autors de l'Anàlisi Crítica del Discurs s'han dedicat tot sovint a estudiar els discursos mediàtics. En aquest treball no s'estudiarà directament el discurs dels mitjans de comunicació,

sinó el discurs que els actors polítics transmeten als mitjans de comunicació. A través de la comunicació política, a cavall entre les ciències polítiques i les ciències de la comunicació, els partits i organitzacions demostren una gran capacitat de marcar l'agenda mediàtica.

De vegades, la comunicació política s'utilitza com a sinònim del màrqueting polític. En canvi, altres autors defensen que el màrqueting polític es restringeix al període de campanya electoral (Pont i Bèrrio, 2015). Pont i Bèrrio també expliquen el concepte de 'campanya permanent', que va crear l'exassessor de Bill Clinton i periodista Sidney Blumenthal: "El concepte indica que la força dels mitjans provoca una nova manera de governar basada en una campanya electoral gairebé contínua des de l'endemà de la jornada electoral fins als propers comicis".

2.3.1. La propaganda

La propaganda s'ha utilitzat històricament per modular l'opinió pública. Com explica Chomsky sobre un dels precursors dels estudis de la propaganda:

“Lippman estuvo vinculado a estas comisiones de propaganda y admitió los logros alcanzados, al tiempo que sostenía que lo que él llamaba *revolución en el arte de la democracia* podía utilizarse para *fabricar consenso*, es decir, para producir en la población, mediante las nuevas técnicas de propaganda, la aceptación de algo inicialmente no deseado” (Chomsky, 1995, p.10).

Una de les estratègies de la propaganda és crear un *nosaltres* que es contraposa a *ells*. La identitat, aquí, defineix l'alteritat. Chomsky explica la “fabricació de monstres” en l'opinió pública per convèncer la població que cal adoptar una sèrie de mesures contra un grup concret alhora que es desvia l'atenció d'altres afers: “A lo largo de la última década, cada año o a lo sumo cada dos, se fabrica algún monstruo de primera línea del que hay que defenderse” (Chomsky, 1995, p.31).

Per a Lakoff, la propaganda és una forma manipuladora d'utilitzar l'emmarcat del llenguatge. Descriu la propaganda com un intent d'aconseguir que la gent accepti com a propi un marc que és mentida, amb l'objectiu d'aconseguir el control polític o mantenir-lo (Lakoff, 2007).

2.3.2. Els gabinets de comunicació i la nota de premsa

Els primers estudis sobre l'*agenda setting*, és a dir, sobre l'establiment de l'agenda mediàtica, es van centrar en el rol dels mitjans de comunicació a l'hora de marcar l'agenda pública:

“In choosing and displaying news, editors, newsrooms staff, and broadcasters play an important part in shaping political reality. Readers learn not only about a given issue, but also how much importance to attach to that issue from the amount of information in a news story and its position” (McCombs i Shaw, 1972, p.1).

Però cada vegada més, el periodisme va a remolc dels temes que marquen els gabinets de comunicació corporatius. El periodisme de 2019 no es podria entendre sense l'activitat dels gabinets de comunicació. Es dediquen a emetre principalment notes de premsa, que alimenten els mitjans informatius. Com diu Yanes (2009), en la majoria de diaris hi ha més informacions generades per departaments de premsa que les que fan directament els mitjans de comunicació.

Pont i Bèrrio (2015) també expliquen aquesta influència dels gabinets de comunicació en l'*agenda setting*. Exposen que també són les grans empreses qui emeten informacions interessades que acaben tenint una gran rellevància en els mitjans de comunicació. Els autors assenyalen la diferència que hi hauria, també en l'agenda mediàtica, sense els gabinets de comunicació empresarials i els professionals de les relacions públiques.

En aquest punt també cal tenir en compte les relacions de poder que s'estableixen entre els diferents actors. No tots els grups tenen els mateixos recursos per generar discurs a través de gabinets de comunicació. No tots els grups tenen la mateixa capacitat d'influència sobre els propietaris dels mitjans de comunicació que hauran de publicar les seves notes de premsa.

Van Dijk (2009) es refereix als gabinets de comunicació com una estratègia dels grups de poder per influir en l'opinió pública:

“No sólo tienen los medios directos o indirectos de controlar la producción simbólica, sino que además tienen sus propias estrategias para fabricar la opinión. Cuando se trata de influir en los medios, estas estrategias consisten en proveerles de información (favorable) de su propia institución u organización en sus informes de prensa, en las conferencias de prensa, en las entrevistas que les conceden, en la filtración de información y en otras formas de acceso preferencial a los hacedores de las noticias. Las rutinas periodísticas son de tal naturaleza que estas preformulaciones tienen más probabilidades de aparecer reproducidas casi textualmente que otros discursos provenientes de otras fuentes” (p. 71).

Molt sovint els partits i institucions redacten els comunicats com si fossin un article de premsa. Estan preparats per ser publicats, i com diu Yanes (2009), la nota de premsa és la notícia que una institució o partit vol que es publiqui. Per això les redacten gairebé llestes per publicar.

Els partits redacten notes de premsa i les envien als mitjans de comunicació. Un cop a la redacció, el text es reproduïx de manera més o menys textual. Així, el discurs polític esdevé discurs mediàtic.

3. Metodologia

3.1. Objecte d'estudi

L'objecte d'estudi del treball són els comunicats dels grups polítics i institucions de Catalunya que van emetre els dies entorn del 21 de desembre de 2018. S'han elegit les institucions, els partits i les organitzacions polítiques que són els principals implicats en els fets del 21 de desembre.

Els comunicats que s'han estudiat són els que aquestes organitzacions van publicar durant una setmana abans i una setmana després del 21 de desembre. Per tant, es tracta de comunicacions emeses entre el 14 de desembre de 2018 i el 28 de desembre de 2018. Els textos dels comunicats pertanyen a notes de premsa i a publicacions a Twitter.

3.2. Justificació del corpus

El corpus de l'anàlisi són els comunicats dels grups polítics entre el 14 i el 28 de desembre de 2018. La mostra coincideix amb el corpus perquè s'estudiaran tots els comunicats. Els grups polítics que s'han escollit per a l'anàlisi són els principals implicats en el conflicte patent en els fets del 21 de desembre.

S'analitzaran els comunicats en forma de nota de premsa perquè són creació de les organitzacions polítiques i per la seva influència en l'agenda mediàtica. En tres casos s'han estudiat publicacions a Twitter en lloc de notes de premsa: els Comitès de Defensa de la República, perquè no fan notes de premsa; el Partit Popular, perquè no les publica a la web; i Catalunya – En Comú Podem, perquè malgrat que les publica a la seva web corporativa no estan datades i per tant des d'aquesta font no es pot escollir la mostra atenent a criteris temporals.

Les notes de premsa s'han recollit de les pàgines web corporatives de cada organització política. En els casos en què s'ha analitzat tuits, s'han extret dels perfils oficials de cada grup a la xarxa social mitjançant l'eina de cerca avançada.

3.3. Objectius i hipòtesis

3.3.1. Objectius i hipòtesis generals

L'objectiu general de l'estudi és analitzar la ideologia dels comunicats i estudiar-ne el seu ús polític. Paral·lelament, hem establert la hipòtesi general que cada grup polític fa un discurs diferenciat dels fets del 21D en funció dels seus objectius tàctics i estratègics. Per analitzar els comunicats dels partits, s'ha desgranat l'objectiu i la hipòtesi general en objectius i hipòtesis específics.

3.3.2. Objectius i hipòtesis específics

Un primer objectiu, que no acompanya cap hipòtesi, és establir els fets del 21D. El primer objectiu d'anàlisi és identificar els temes dels comunicats i les posicions que hi defensen els grups polítics. La hipòtesi és que els temes dels comunicats seran diferents segons el grup polític.

Seguidament, en l'objectiu 2 s'ha identificat en quins punts els grups polítics es rebaten entre ells tant implícitament com explícitament. Al costat del segon objectiu hi ha una segona hipòtesi: que es rebaten més sobre l'ordre al carrer i la provocació política.

El tercer objectiu és identificar i analitzar els arguments que usen quan es rebaten. La hipòtesi que acompanya l'objectiu és que els grups polítics es repeteixen utilitzant valoracions sense fonament.

A continuació, l'objectiu 4 tracta d'estudiar els recursos retòrics que usen. La hipòtesi lligada a l'objectiu és que en l'ús de recursos retòrics apliquen una lògica del quadrat de polarització ideològica. El quadrat de polarització ideològica consisteix a magnificar les virtuts pròpies i els defectes dels adversaris, mentre que es minimitzen els errors propis i les virtuts dels oponents.

Finalment, el cinquè objectiu de l'anàlisi és identificar a qui interpel·len en els comunicats. En aquest punt, la hipòtesi és que en els comunicats es dirigeixen als seus oponents de manera individualitzada.

3.3.3. Taula sintètica dels objectius i les hipòtesis

En la següent taula es resumeixen els objectius i hipòtesis específics de l'estudi.

Objectius	Hipòtesis
0. Establir els fets del 21D i analitzar-los.	-
1. Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen.	1. Els temes són diferents segons cada actor polític.
2. Identificar en quins punts es rebaten entre ells tant implícitament com explícitament.	2. Es rebaten més sobre l'ordre al carrer i la provocació política.
3. Identificar i analitzar els arguments que utilitzen quan es rebaten.	3. Es repeteixen utilitzant valoracions sense fonament.
4. Estudiar els recursos retòrics que usen.	4. En l'ús de recursos retòrics fan servir una

	lògica del quadrat de polarització ideològica.
5. Identificar a qui interpel·len.	5. Es dirigeixen als seus oponents de manera individualitzada.

3.4. Fitxa d'anàlisi

Per analitzar les comunicacions s'ha dissenyat una fitxa d'anàlisi que s'ha complimentat per cadascun dels 123 textos que componen el corpus. Les fitxes complertes de cadascuna de les notes de premsa i tuits estudiats es poden consultar als annexos.

A continuació s'exposa una mostra de la fitxa d'anàlisi.

Objecte d'estudi: Fitxa de mostra. Aquí s'ha posat el títol de la comunicació.

Número: Les comunicacions s'han numerat de l'1 al 123.

Grup polític: Nom del grup polític emissor de la comunicació.

Autor/Protagonista: En alguns casos, els comunicats estan firmats per una persona concreta.

Data de publicació: Les comunicacions de cada grup polític s'han ordenat cronològicament.

Darrera actualització: En alguns casos, els grups polítics han editat el text un cop publicat.

Títol: Títol del text.

Subtítol: Subtítol del text, si en té.

Text: S'han reproduït els textos dels comunicats íntegrament

FITXA ANALÍTICA

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen.

Proposició 1: S'han reproduït textualment o no (quan han estat deduïdes) les proposicions de les comunicacions.

Usualment s'han extret múltiples proposicions de cada comunicat.

Temes: S'han extret els temes de la proposició.

Objectiu 2. Identificar en quins punts es rebaten entre ells tant implícitament com explícitament.

S'han reproduït els fragments en què el text analitzat rebut altres actors.

Hipòtesi 2. Es rebaten més sobre l'ordre al carrer i la provocació política.

S'ha establert si el resultat confirma o refuta la hipòtesi.

S'ha justificat la verificació de la hipòtesi.

Objectiu 3. Identificar i analitzar els arguments que utilitzen quan es rebaten.

S'han reproduït els arguments que s'empren en el text per rebatre altres actors.

Hipòtesi 3. Es repeteixen utilitzant valoracions sense fonament.

S'ha establert si el resultat confirma o refuta la hipòtesi.

S'ha justificat la verificació de la hipòtesi.

Objectiu 4. Estudiar els recursos retòrics que usen.

S'han reproduït els fragments en què s'empren recursos retòrics.

Hipòtesi 4. En l'ús de recursos retòrics fan servir una lògica del quadrat de polarització ideològica.

S'ha establert si el resultat confirma o refuta la hipòtesi.

S'ha justificat la verificació de la hipòtesi.

Objectiu 5. Identificar a qui interpel·len

S'han reproduït els fragments en què el text interpel·la altres actors.

Hipòtesi 5. Es dirigeixen als seus oponents de manera individualitzada.

S'ha establert si el resultat confirma o refuta la hipòtesi.

S'ha justificat la verificació de la hipòtesi.

3.5. Procediment

Primer s'han recollit les comunicacions i s'han col·locat cadascuna en una fitxa d'anàlisi. En total, comptem amb 123 fitxes d'anàlisi.

Un cop recollides totes les comunicacions, s'han extret les proposicions dels textos. Amb les proposicions obtenim el contingut dels comunicats. A partir de les proposicions s'han estudiat els temes dels comunicats.

Per estudiar els punts en què es rebaten entre ells, també implícitament, ha calgut tenir en compte les afirmacions de tots els grups polítics en conjunt. A partir dels textos dels comunicats també s'han analitzat els arguments usats, els recursos retòrics i les interpel·lacions.

4. Resultats de l'anàlisi

4.1. Per a l'objectiu 0

L'objectiu 0 és establir els fets del 21D i analitzar-los. A aquest objectiu no l'acompanya cap hipòtesi i ha de servir per emmarcar l'anàlisi posterior dels textos.

El 21 de desembre de 2018 es van fer paleses diverses tensions de l'escena política catalana. A banda de les mobilitzacions al carrer, les declaracions polítiques també van prendre partit en aquesta escenificació de posicions. El dia estava assenyalat a l'agenda des de setmanes enrere i l'atenció mediàtica i l'especulació van ser intenses.

4.1.1. El Consell de Ministres a Barcelona

El Govern espanyol va convocar per al divendres 21 de desembre de 2018 una reunió del Consell de Ministres a Barcelona. Es tracta d'un fet inusual, ja que aquestes reunions solen fer-se a Madrid (Ríos, 2018). En ocasions comptades diferents presidents han convocat reunions del Consell de Ministres en altres ciutats de l'Estat. A Barcelona no se n'havia fet cap en 40 anys, mai des de l'aprovació de la Constitució Espanyola el 1978.

El president espanyol, Pedro Sánchez, va convocar el Consell de Ministres a Barcelona i va dir-ne que era un gest d'acostament cap a la societat catalana. El president socialista pretenia reprendre les relacions institucionals entre l'Executiu i espanyol i el català. A més, volia refredar la posició de La Moncloa respecte a l'independentisme, que havia estat molt dura durant el govern que el va precedir i que liderava el Partit Popular amb Mariano Rajoy.

La data del 21 de desembre coincidia amb el primer aniversari de les eleccions autonòmiques que es van convocar en aplicar l'article 155 de la Constitució Espanyola a Catalunya. L'aplicació de l'article 155 va suposar la suspensió de l'autonomia catalana i va buidar de poder legislatiu i executiu les institucions catalanes.

L'independentisme va llegir la convocatòria del Consell de Ministres el 21 de desembre com

una provocació. A més de l'excepcionalitat i la coincidència en la data, des de la seva posició interpretaven que l'Executiu pretenia marcar territori a Catalunya. Als seus arguments s'hi sumaven el trasllat d'un miler d'agents de Policia Nacional i Guardia Civil expressament per protegir els ministres durant la reunió. Als agents desplaçats s'hi van afegir 8.000 efectius del cos de Mossos d'Esquadra que van participar en el dispositiu policial del 21D (324.cat, 2018).

Fins al dia anterior no es va fer públic on se celebraria el Consell de Ministres. Ja hi havia crides a la mobilització per evitar que es pogués fer la reunió des de dies abans i es van extremar les mesures de seguretat.

El dia anterior al Consell de Ministres hi va haver una reunió entre el president del Govern espanyol, Pedro Sánchez, i el president del Govern català, Quim Torra. La trobada va ser al Palau de Pedralbes de Barcelona i va suposar el restabliment del diàleg entre els dos executius (324.cat, 2018). Alguns actors polítics van interpretar la reunió com una cimera entre dos governs i van criticar Sánchez perquè, en la seva versió, hauria tractat Torra com el president d'un Estat. De la reunió en va sorgir un comunicat que van firmar els dos executius i en què es comprometien a cercar una solució democràtica al conflicte “en el marc de la seguretat jurídica”.

Durant la reunió entre els dos presidents hi va haver una concentració a les portes de l'edifici. Una part dels manifestants van tallar el trànsit de l'Avinguda Diagonal. Els Mossos d'Esquadra els van desallotjar.

4.1.2. Les mobilitzacions contra el Consell de Ministres a Barcelona

Diverses organitzacions van convocar mobilitzacions contra la celebració del Consell de Ministres a Barcelona. Els Comitès de Defensa de la República van convocar el mateix divendres 21 a la Llotja de Mar, l'edifici on es va fer la reunió governamental. La protesta es va organitzar en tres columnes de manifestació que van partir de la plaça Urquinaona, l'avinguda Lluís Companys i la plaça del Portal Nou.

Totes les columnes estaven convocades a dirigir-se cap a la Llotja de Mar. Els lemes de la concentració eren “Tombem el règim” i “Desbordem-los”. Els convocants van cridar a

impedir que es fes el Consell de Ministres.

A la tarda hi va haver una manifestació convocada per diverses organitzacions independentistes. A més dels Comitès de Defensa de la República, cridaven a participar-hi Arran, Universitats per la República, la Intersindical, la Forja, l'Assemblea Nacional Catalana, Òmnium Cultural i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.

A més, l'Assemblea Nacional Catalana va convocar una marxa lenta de vehicles a Barcelona. L'entitat pretenia enviar als ministres el missatge que “no són benvinguts”. La mobilització consistia a conduir al matí des de qualsevol punt fins a la ciutat de Barcelona per col·lapsar-la de vehicles (Tedó, 2018).

Òmnium Cultural va celebrar un acte que va anomenar “Consell Popular de Ministres”. El va fer davant de l'estació de França de Barcelona, prop de l'edifici on es reunien els ministres. A l'acte hi van participar 15 entitats, entre les quals el Grup de Periodistes Ramon Barnils, Unió de Pagesos, SOS Racisme i Stop Mare Mortum.

El sindicat Intersindical-CSC va convocar una vaga general de dues hores entre les 12:30 h i les 14:30 h. La plataforma estudiantil Universitats per la República també va convocar una vaga parcial, de 10:00 h a 14:00 h.

4.1.3. La repressió policial en les mobilitzacions

El dispositiu policial del 21 de desembre de 2017 va ser de dimensions superiors al que és habitual en manifestacions a Barcelona. Es van traslladar mil agents de Policia Nacional i Guardia Civil expressament per a l'ocasió. A més, van participar en el dispositiu 8.000 agents dels Mossos d'Esquadra.

La jornada de mobilitzacions va acabar amb 13 persones detingudes, 10 a Barcelona i 3 a l'Ampolla. Totes van quedar en llibertat la tarda de l'endemà. La Fiscalia va demanar presó preventiva per cinc manifestants, però els jutjats d'instrucció número 14 i 15 en van decretar la llibertat amb mesures cautelars (324.cat, 2018).

El Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM) va atendre 62 persones durant la jornada. A banda, 15 persones més van ser ateses en centres sanitaris. En total, es van comptabilitzar 77 persones ferides durant les càrregues policials en les manifestacions.

4.2. Per a l'objectiu 1

En el primer objectiu s'ha estudiat quins temes tracten els comunicats. Primer s'han extret les proposicions de cada text. A partir de les proposicions, s'han identificat els temes de les notes de premsa.

L'objectiu 1 és identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen. Al seu costat, la hipòtesi 1 estableix que els temes dels comunicats són diferents en cada grup polític.

4.2.1. Generalitat de Catalunya

En el següent llistat es presenten els temes presents en les notes de premsa del Govern català. Els temes s'han ordenat segons la quantitat de presència en els textos per ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Govern de la Generalitat	Democràcia (10) Repressió (10) Violència (8) Pressupost (7) Diàleg entre governs (7) Conflicte nacional (6) Exèrcit (5) Autodeterminació (4) Justícia (4) Majoria (4) Seguretat (4)

<p>Govern de la Generalitat</p>	<p> Consell de Ministres (3) Consens (3) Drets humans (3) Independentisme català (3) Increment del SMI (3) Mentida (3) Policia (3) Referèndum (3) República catalana (3) Separació de poders (3) Societat catalana (3) Votacions (3) Treballadors amb discapacitat (2) República (2) Serveis (2) Vaga (2) Voluntat de la societat catalana (2) Oposició (2) Pacifisme (2) Legalitat (2) Legitimitat (2) Llibertat (2) Mobilitzacions (6) Monarquia (2) Nacionalisme espanyol (2) Injustícia (2) Govern espanyol (2) Drets civils (2) Economia (2) Convivència (2) Autogovern (2) Ciutadania catalana (2) Caputxes (2) Cultura (2) Diàleg (2) Accident de trànsit Anul·lació dels judicis del franquisme Armes Article 155 Autoritarisme Centralisme Compromís Conflicte Criminalització Debat </p>
---------------------------------	--

Govern de la Generalitat	Diàleg entre partits Educació Estabilitat Extrema dreta Falta d'acord entre governs Falta d'autoritat Feixisme Formació Franquisme Imposició Irresponsabilitat Keynesianisme Llei Llibertat d'expressió Negociació Opinió pública internacional Pacte Parlamentarisme Perill Pluralitat Populisme Preocupació Presos Presos polítics Protesta Regulació del trànsit Responsabilitat Tribunals Unilateralitat Valentia
--------------------------	--

Els dos temes més citats en els comunicats de la Generalitat de Catalunya són la democràcia i la repressió. El Govern català els ha tractat 10 vegades cadascun en les notes de premsa de les dues setmanes estudiades.

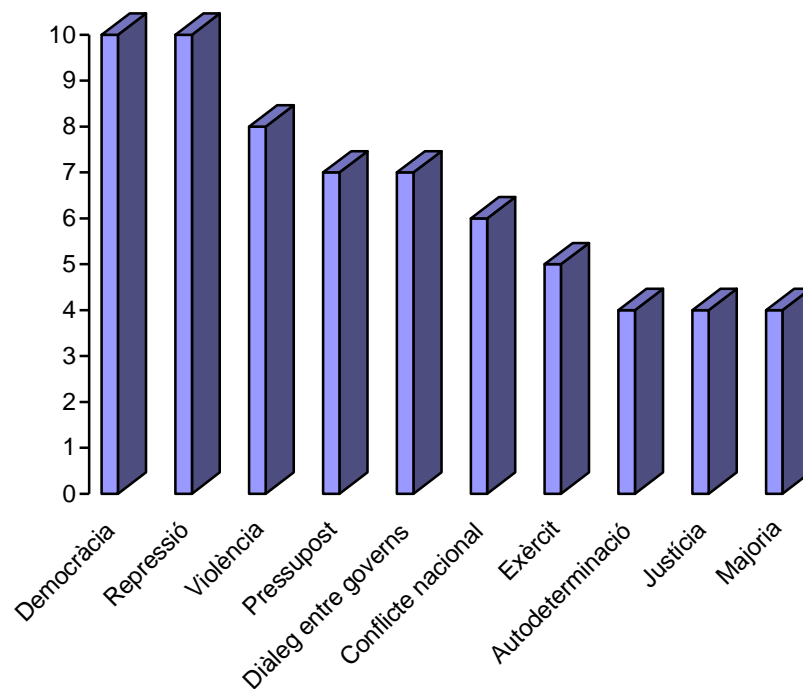
El següent tema més repetit és la violència, que hi apareix vuit vegades. En aquest punt, la Generalitat sol referir-se a la violència policial. També parla de violència per negar-ne l'existència a Catalunya o en la pràctica política del govern.

En els textos també hi apareixen freqüentment els pressupostos de la Generalitat, en unes

dates en què el Govern necessitava suports per aprovar-los. A més, es tracta set vegades el tema del diàleg entre governs. Durant el període estudiat, hi va haver acostaments entre els dos Executius i els presidents Sánchez i Torra van mantenir una reunió a Barcelona.

Altres temes freqüents en les notes de premsa són el conflicte nacional català, l'exèrcit espanyol i el dret a l'autodeterminació. La Generalitat també parla sovint de justícia i apel·la a la majoria de la societat catalana.

A continuació, es mostren en el gràfic els temes més tractats en els comunicats de la Generalitat de Catalunya.

Gràfic 1. Temes més presents en els comunicats de la Generalitat. Elaboració pròpia.

4.2.2. Gobierno de España

En el següent llistat es presenten els temes presents en les notes de premsa del Govern espanyol. Els temes s'han ordenat segons la quantitat de presència en els textos per ordre decreixent.

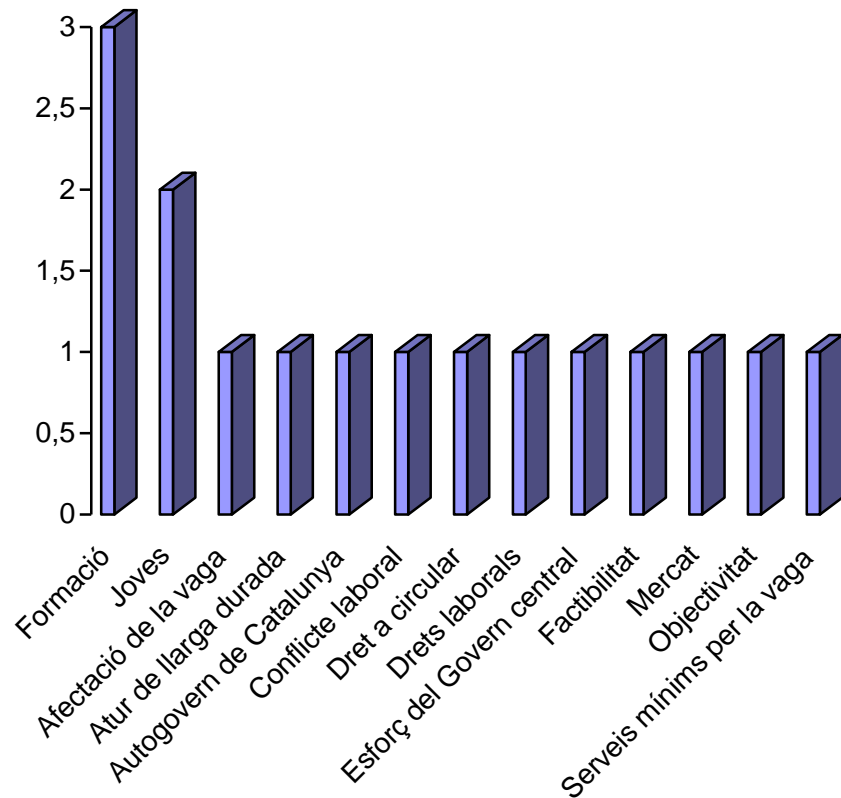
<p>Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític</p>	
<p>Gobierno de España</p>	<p>Treball (4) Formació (3) Joves (2) Afectació de la vaga Atur de llarga durada Autogovern de Catalunya conflicte laboral Dret a circular Drets laborals Esforç del Govern central Factibilitat Mercat Objectivitat Serveis mínims per la vaga Realisme</p>

Els temes dels comunicats del Govern espanyol disten molt dels més tractats en les notes de premsa de la Generalitat. Amb només dos comunicats durant el període estudiat, l'Executiu va tractar majoritàriament el treball (4), la formació (3) i els joves (2).

En el buidatge de temes de les comunicacions del Govern espanyol destaca la falta de referències al conflicte nacional català i a les mobilitzacions del 21D. Una nota de premsa fa referència a l'autogovern de Catalunya, però només per explicar que serà la Generalitat qui decreti els serveis mínims per la vaga del 21D.

L'Executiu també fa referència al dret a circular, que implícitament indica que hi haurà mobilitzacions. Tanmateix, no hi ha cap posicionament polític sobre les mobilitzacions ni sobre les relacions amb Catalunya justament en un període en què els dos executius estaven accelerant les relacions.

En el següent gràfic s'exposen els temes de les notes de premsa del Govern de La Moncloa i la seva recurrència durant els dies estudiats.

Gràfic 2. Temes més presents en els comunicats de la La Moncloa. Elaboració pròpia.

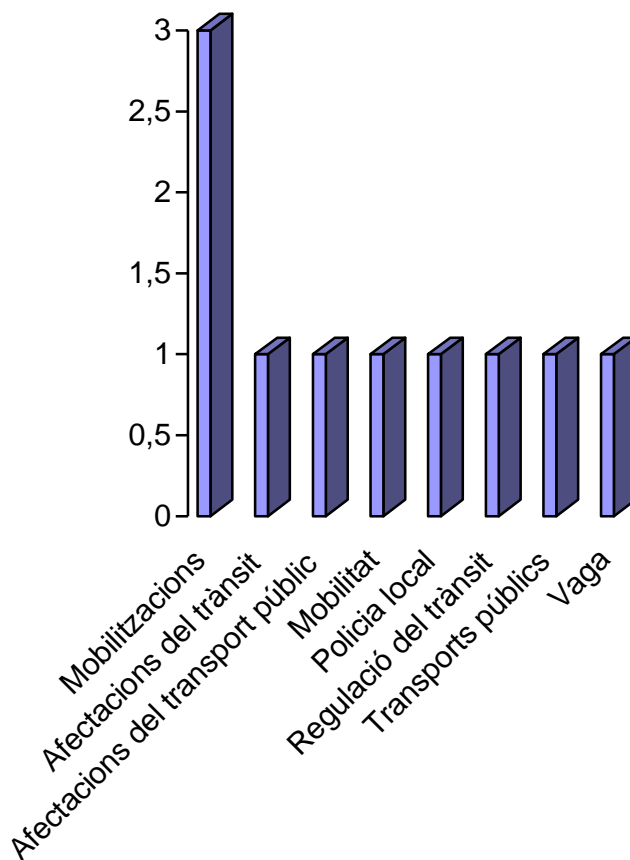
4.2.3. Ajuntament de Barcelona

A continuació es llisten els temes de l'únic comunicat de l'Ajuntament de Barcelona durant les setmanes anteriors i posteriors al 21D. Els temes s'han ordenat segons la quantitat de presència en els textos per ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Ajuntament de Barcelona	Mobilitzacions (3) Afectacions del trànsit Afectacions del transport públic Mobilitat

	Policia local Regulació del trànsit Transports públics Vaga
--	--

En el següent gràfic s'exposen els temes del comunicat de l'Ajuntament de Barcelona.

Gràfic 3. Temes del comunicat de l'Ajuntament de Barcelona. Elaboració pròpia.

L'Ajuntament de Barcelona va emetre només un comunicat les setmanes anterior i posterior al 21D. Es tracta d'un avís d'afectacions a la mobilitat durant el divendres 21 de desembre, on el tema més patent són les mobilitzacions (3).

Malgrat que el text fa referència a les mobilitzacions que hi haurà durant la vaga que s'ha convocat, es tracta d'una redacció molt administrativa on pràcticament no hi ha

posicionament polític.

La nota de premsa fa referència a la vaga des del punt de vista de les afectacions al trànsit rodat i al transport públic. També es refereix a la gestió que en farà la policia local i com es regularà el trànsit. Tot i això, no hi ha referències al contingut polític de la vaga ni al posicionament de l'equip de govern al respecte.

4.2.4. Comitès de Defensa de la República

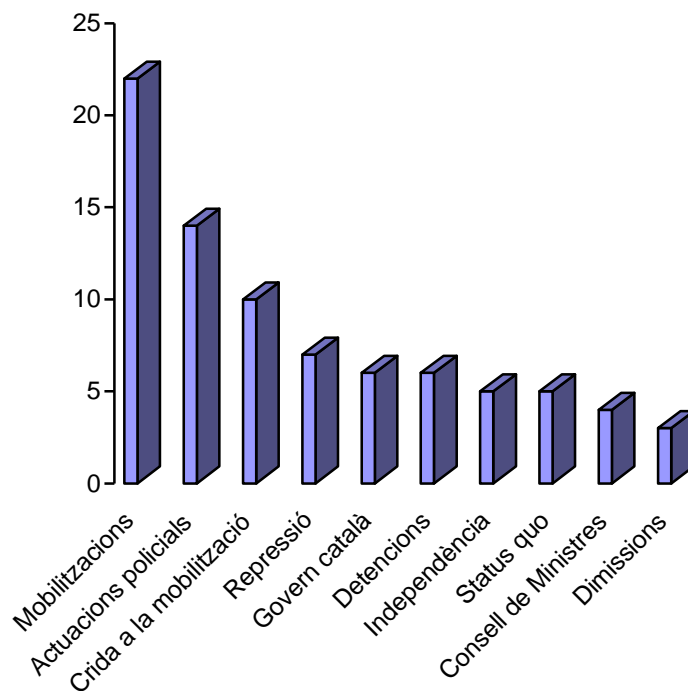
En el cas dels Comitès de Defensa de la República s'han estudiat textos de publicacions a Twitter. Els Comitès de Defensa de la República no publiquen ni envien notes de premsa, per tant ha calgut recórrer a una altra font de comunicats de l'organització.

El següent llistat mostra els temes més freqüents en els tuits dels Comitès de Defensa de la República. Els temes s'han ordenat per quantitat de presència en els textos en ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proporcions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Comitès de Defensa de la República	Mobilitzacions (22) Actuacions policials (14) Crida a la mobilització (10) Repressió (7) Govern català (6) Detencions (6) Independència (5) Statu quo (5) Consell de Ministres (4) Dimissions (3) Policia (3) Unitat (3) Agressions policials (2) Drets socials (2) Article 155 (2)

<p>Comitès de Defensa de la República</p>	<p>Ferits (2) Fortalesa (2) Independentisme (2) Llibertat (2) Lluita (2) Mentides (2) Monarquia (2) Por (2) President Sánchez (2) Victòria (2) Trànsit (2) Sobirania (2) Autonomisme Boicot Capitalisme Caputxes Conseller Miquel Buch Consignes Coordinació Drets laborals Estudiants Exiliats Legitimitat Feixisme Govern espanyol Informació Injustícia Jovent Judici a l'independentisme Llei mordassa Llibertat de manifestació Moviments socials No violència Organització Parlamentarisme Poble Poder judicial patriarcal Presos polítics Reforma laboral Respecte Submissió del Govern català Valentia</p>
---	---

En el següent gràfic s'exposen els temes més tractats en els tuits dels Comitès de Defensa de la República.

Gràfic 4. Temes més presents en els comunicats dels CDR. Elaboració pròpia.

El tema més freqüent en les comunicacions dels Comitès de Defensa de la República són les mobilitzacions (22). L'organització va convocar diverses mobilitzacions durant els dies estudiants.

Seguidament, hi ha referències a actuacions policials (14), majoritàriament crítiques. Gairebé tots els textos sobre actuacions policials es refereixen a la jornada del 21 de desembre. El compte de Twitter dels Comitès de Defensa de la República va fer seguiment de la situació de les persones detingudes en les manifestacions i va informar també de les persones ferides.

En els textos dels Comitès de Defensa de la República també destaquen les crides a la mobilització (10) i les referències a detencions de manifestants (6). A més, hi ha diverses referències a la independència (5) i al "Règim del 78" que hem etiquetat com a statu quo (5).

4.2.5. Ciutadans

El següent llistat mostra els temes més tractats en les notes de premsa de Ciutadans. Els temes s'han ordenat de forma decreixent segons la quantitat de vegades que apareixen als comunicats.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Ciutadans	<p>Violència (16) Catalans (15) Mobilitzacions (15) Quim Torra (15) Pedro Sánchez (14) Govern català (14) CDR (13) Autoritarisme (12) Article 155 (11) Independentistes (11) Il·legalitat (7) Drets (8) Govern espanyol (10) Negació del diàleg entre governs (10) Aliança de Torra amb els CDR (10) conflicte nacional (9) Llei (7) Independentisme (6) Diàleg entre governs (5) Constitució Espanyola (5) Espanyols (5) Por (5) Mossos d'Esquadra (5), Abandonament (4) Aliança de Sánchez amb els independentistes (4) Cop a la democràcia (4) Dimissions (4) Llibertats (4) Carles Puigdemont (3) Censura (3) conflicte eslovè (3) Defensa (3)</p>

<p>Ciudadans</p>	<p>Humiliacions (3) Policia (3) Protecció (3) Seguretat (3) Atacs (2) Democràcia (2) Denúncies (2) Caos (2) Desempara (2) Economia (2) Guerra (2) Impunitat (2) Indignació (2) Responsabilitat (2) Xantatge (2) Unió Europea (2) Segrest dels independentistes als unionistes (2) Permanència de Sánchez al Govern (2) Amenaces Assetjament Boicot Agressions a periodistes Aliança de l'independentisme amb el feixisme Botí Col·lapse Consell de Ministres Convivència Crida a l'ordre Crisi Defensa de Catalunya Desconfiança Desgràcies Deslleialtat Detencions Expulsió dels unionistes Fuga d'empreses Imatge Independència Inseguretat Insurrecció Intranquil·litat Irresponsabilitat Mort Normalitat Parlament de Catalunya</p>
------------------	---

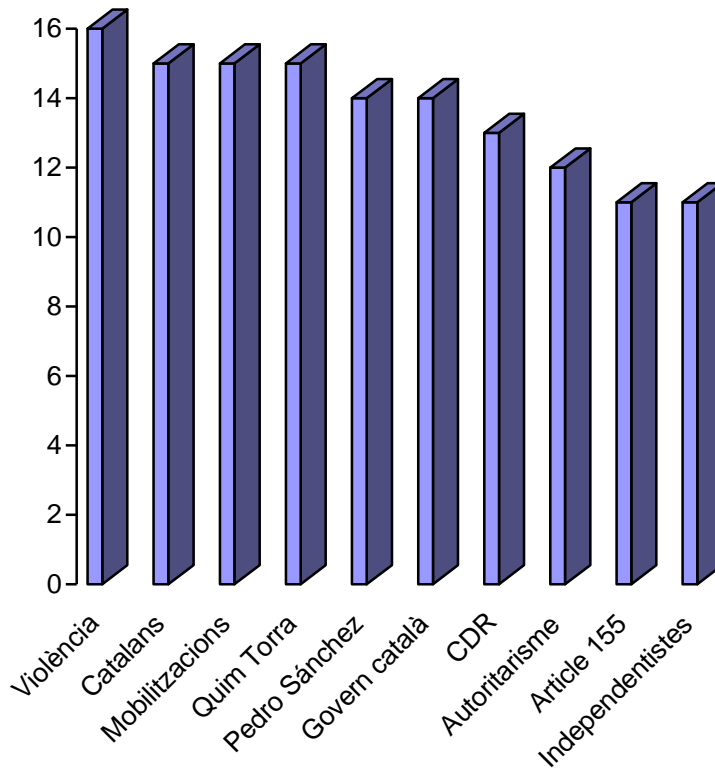
<p>Ciudadans</p>	<p>Partidisme Perill Permissivitat Poder judicial Politització de TV3 Preocupació Racisme Referèndum de l'10 República imaginària Roger Torrent Segrest dels independentistes a Sánchez Supremacisme, Querella Talls de carreteres Tribunal Suprem Tristesa Unilateralitat Vaga Vergonya</p>
------------------	--

Pel que fa a Ciudadans, el tema més repetit és la violència (16), que atribueixen usualment als independentistes. Concretament, els comunicats solen atribuir la violència als Comitès de Defensa de la República, als qui anomenen radicals. Durant els dies estudiats hi ha moltes referències a la presumpta violència de les mobilitzacions independentistes.

En els comunicats també són molt presents les referències a les mobilitzacions del 21D (15) contra el Consell de Ministres. Les mobilitzacions van marcar l'agenda mediàtica de les setmanes que s'estudien i Ciudadans també hi va contribuir.

Durant els dies al voltant del 21 de desembre, el partit també va fer moltes referències al president de la Generalitat, Quim Torra, (15) i al genèric dels catalans (15). A més abunden les al·lusions al Govern català (14) i a l'article 155 de la Constitució Espanyola (11), generalment per exigir que s'apliqui a Catalunya.

Els temes més presents en les notes de premsa de Ciudadans també s'il·lustren en el següent gràfic.

Gràfic 5. Temes més presents en els comunicats de Ciutadans. Elaboració pròpia.

4.2.6. Junts per Catalunya

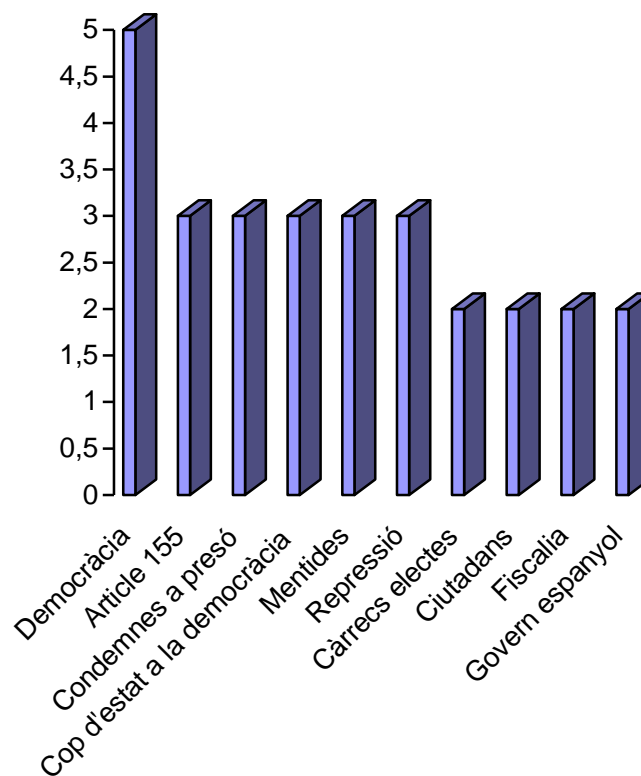
La següent taula exposa els temes dels comunicats emesos pel grup parlamentari Junts per Catalunya durant les setmanes anterior i posterior al 21D. Els temes s’han organitzat segons la quantitat de vegades que apareixen, en ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Junts per Catalunya	Democràcia (5) Article 155 (3) Condemnes a presó (3) Cop d’estat a la democràcia (3) Mentides (3)

<p>Junts per Catalunya</p>	<p>Repressió (3) Càrrecs electes (2) Ciutadans (2) Fiscalia (2) Govern espanyol (2) Llibertat (2) Parlament de Catalunya (2) Referèndum (2) Referèndum de l'10 (2) Amenaces Arbitrarietat Catalunya Censura Confrontació Consens Debat Diàleg entre governs Drets civils Drets polítics Estat de dret Estat espanyol Exiliats Falta de separació de poders Govern català Il·legalitat Il·legimitat Incompliments Independentistes Indignitat Inés Arrimadas Injustícia Justícia Llibertat d'expressió Llibertat d'opinió Llei Mobilitzacions Monarquia Pacifisme Presos polítics Querelles Separació de poders Sospita Subjecte polític de Catalunya Unionisme Venjança</p>
----------------------------	---

	Violència Votacions
--	------------------------

Els temes més recurrents en les notes de premsa de Junts per Catalunya també s'han representat en el següent gràfic.

Gràfic 6. Temes més presents en els comunicats de Junts per Catalunya. Elaboració pròpia.

Els tema més freqüent en les notes de premsa del grup parlamentari Junts per Catalunya al voltant del 21 de desembre de 2018 va ser la democràcia (5). També són recurrents les referències a l'article 155 de la Constitució espanyola (3). Generalment, els membres del partit citen l'article per negar que es donin les condicions per tornar a aplicar-lo o bé per rebatre algun actor que n'ha demanat l'aplicació.

També apareixen de forma freqüent la repressió (3) i les condemnes a presó dels exmembres de la Mesa del Parlament (3). Destaquen les al·lusions a les mentides d'altres actors polítics

(3) i les referències a l'expressió 'cop d'estat a la democràcia' (3).

És remarcable que la frase 'cop d'estat a la democràcia' la fan servir els seus adversaris, sobretot Ciutadans, per criticar l'acció política independentista. En negar-la, el partit ha fet visible en els seus comunicats una expressió que és contrària als seus interessos.

4.2.7. Esquerra Republicana de Catalunya

A continuació s'exposen en una taula els temes més freqüents en els comunicats d'Esquerra Republicana de Catalunya. Els textos estudiats són les notes de premsa que el partit va publicar a la seva web corporativa entre el 14 i el 28 de desembre de 2018. Els temes s'han extret a partir de les proposicions i s'han ordenat segons la quantitat de presència en els textos per ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Esquerra Republicana de Catalunya	<ul style="list-style-type: none"> Conflicte nacional (5) Independentisme (5) Pedro Sánchez (3) Repressió (3) Solucions (3) Democràcia (2) Estat espanyol (2) Oposició (2) Presos (2) Propaganda (2) Referèndum (2) Violència (2) Absolució dels independentistes Article 155 Autodeterminació Ciutadania

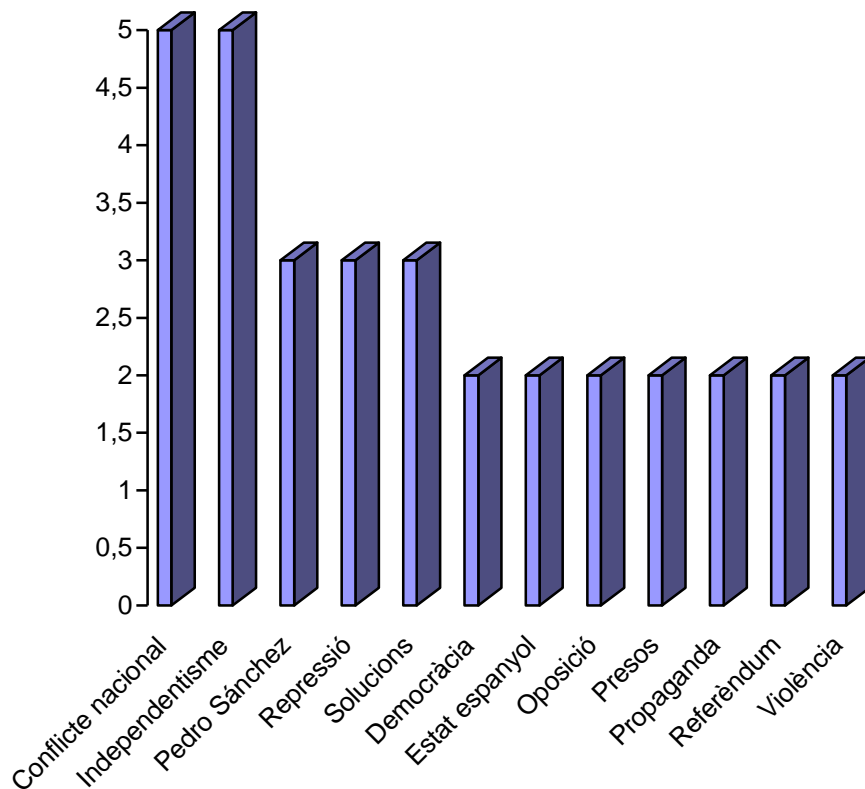
ELS DISCURSOS DEL 21D

Esquerra Republicana de Catalunya	<p> Civisme Conciliació Consell de Ministres Diàleg entre governs Diàleg entre independentistes i unionistes Economia Exiliats Força Fraternitat Govern català Govern espanyol Igualtat Incompliment de propostes Independència Injustícia Internacionalitat Justícia Mala praxis del poder judicial Mentides Pacifisme Policia Pressupostos Provocacions Referèndum de l'10 Repetició del referèndum Republicanisme Reunió entre governs Suports Transversalitat Unitat </p>
-----------------------------------	--

Els temes més citats per Esquerra Republicana de Catalunya en els comunicats són el conflicte nacional català (5) i l'independentisme (5). En aquest sentit es pot apuntar que Esquerra Republicana de Catalunya destaca comunicats autoreferencials o en què apel·la principalment als seus aliats.

D'altra banda també destaquen les al·lusions al president del Govern espanyol, Pedro Sánchez (3), i les proposicions sobre solucions al conflicte (3). Habitualment el partit fa referència a un referèndum d'autodeterminació com a solució al conflicte. A més, hi ha referències a la democràcia (2), a l'Estat espanyol (2), al referèndum (2) i a la violència (2).

El següent gràfic permet una visualització dels temes més tractats en els comunicats d'Esquerra Republicana de Catalunya.

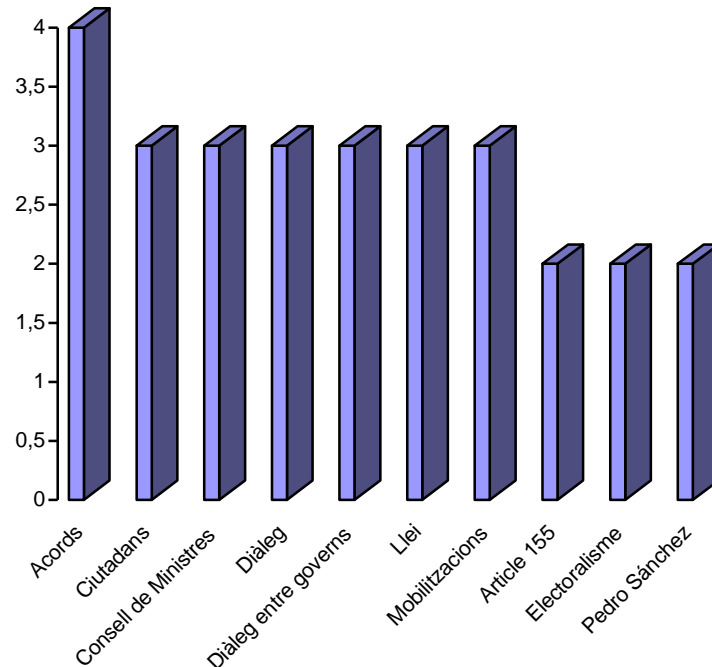
Gràfic 7. Temes més presents en els comunicats d'Esquerra Republicana de Catalunya. Elaboració pròpia.

4.2.8. Partit dels Socialistes de Catalunya

En el següent quadre es llisten els temes presents en les notes de premsa del Partit dels Socialistes de Catalunya. Els temes s'han ordenat segons la quantitat de presència en els textos per ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Partit dels Socialistes de Catalunya	<p>Acords (4) Ciutadans (3) Consell de Ministres (3) Diàleg (3) Diàleg entre governs (3) Llei (3) Mobilitzacions (3) Article 155 (2) Electoralisme (2) Pedro Sánchez (2) Actuacions policials Aliança de Ciutadans amb l'extrema dreta Aliança de Torra amb els CDR Autogovern Boicot Catalanisme Civisme Cohesió social Conflicte nacional Confrontació Constitució Espanyola Convivència Dret de manifestació Dret de mobilitat Federalisme Finançament Govern espanyol Incidents Inés Arrimadas Mentides Nació Necessitats Pacifisme Perill Població Provocació Unitat civil Xenofòbia.</p>

En el següent gràfic s'il·lustren els temes més freqüents en les notes de premsa del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Gràfic 8. Temes més presents en els comunicats del Partit dels Socialistes de Catalunya. Elaboració pròpia.

Els comunicats que el Partit dels Socialistes de Catalunya va publicar entre el 14 i el 28 de desembre de 2018 fan referència majoritàriament als acords entre diferents actors polítics (4). En la mateixa línia, també hi ha constants apel·lacions al diàleg (3) i al diàleg entre el Govern català i el Govern espanyol (3).

També destaquen les referències a un dels seus adversaris, Ciutadans (3). En la mateixa mesura, apel·la al genèric de la llei (3). De manera més concreta hi ha referències a l'article 155 de la Constitució Espanyola (2).

Sobre els fets del 21 de desembre, hi ha referències al Consell de Ministres que es va celebrar a Barcelona (3). Hi ha la mateixa quantitat de referències a les mobilitzacions que es van convocar contra la reunió governamental (3). En aquest punt cal tenir en compte que l'Executiu de Pedro Sánchez està governat pel partit germà del Partit dels Socialistes de Catalunya, el Partido Socialista Obrero Español.

A més, els comunicats fan dues referències al president del Govern espanyol, Pedro Sánchez. El Partit dels Socialistes de Catalunya el cita per defensar la seva gestió al capdavant de l'Executiu. També hi ha referències a l'electoralisme. En aquest punt, els socialistes aborden el tema per criticar altres actors polítics. L'electoralisme serà present també en l'objectiu 2, on s'analitzaran les parts dels textos en què els actors es rebaten entre ells.

4.2.9. Catalunya en Comú - Podem

En la següent taula es llisten els temes dels tuits de Catalunya en Comú-Podem. Els temes s'han ordenat per quantitat d'aparicions en sentit decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proporcions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Catalunya en Comú - Podem	<ul style="list-style-type: none"> Conflicte nacional (10) Diàleg (10) Diàleg entre governs (7) Monarquia (4) Quim Torra (4) Acords (3) Drets (3) Democràcia (3) ERC (3) Independentistes (3) Pedro Sánchez (3) Pressupostos (3) Solucions (3) Autodeterminació (2) Estratègia (2) Lloguers (2) Problemes socials (2) Propostes (2) PSC (2) Retallades (2) Separació de poders (2) Susana Díaz (2) Tribunal Suprem (2) Ada Colau

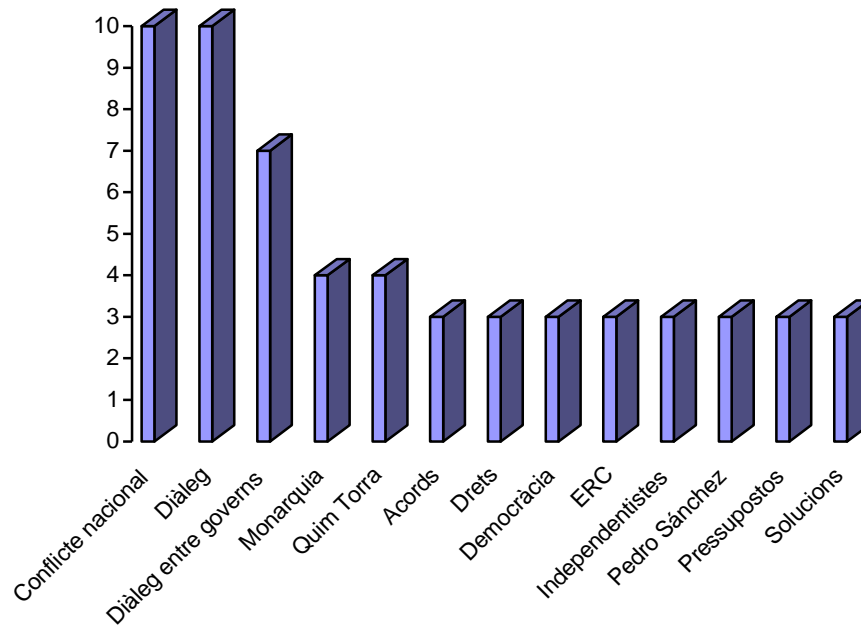
ELS DISCURSOS DEL 21D

Catalunya en Comú – Podem	Amenaces Article 155 Catalanisme Catalunya Consell de Ministres Corrupció Crisi Desigualtat Dignitat Diversitat Esquerres Fractura social Imposició Judici a independentistes Justícia social JxCat Llibertats Partidisme Plens del 6 i 7 de setembre Pluralitat Presos Problemes de la ciutadania Serveis públics Tensió Referèndum Referèndum sobre la monarquia Repressió Republicanisme Unilateralitat Violència
---------------------------	---

El tema més citat en els tuits de Catalunya en Comú - Podem és el diàleg (10). També és recurrent el diàleg entre els dos executius (7).

A més, hi ha bastants referències a la democràcia (3), als acords (3), a la monarquia (3) i a solucions al conflicte (3). Els comunicats redunten en interpel·lar altres actors polítics, entre els quals destaquen els independentistes (3), el president Pedro Sánchez (3) i el president Quim Torra (4).

Els temes dels textos de Catalunya en Comú – Podem també es mostren en el següent gràfic.

Gràfic 9. Temes més presents en els comunicats de Catalunya en Comú - Podem. Elaboració pròpia.

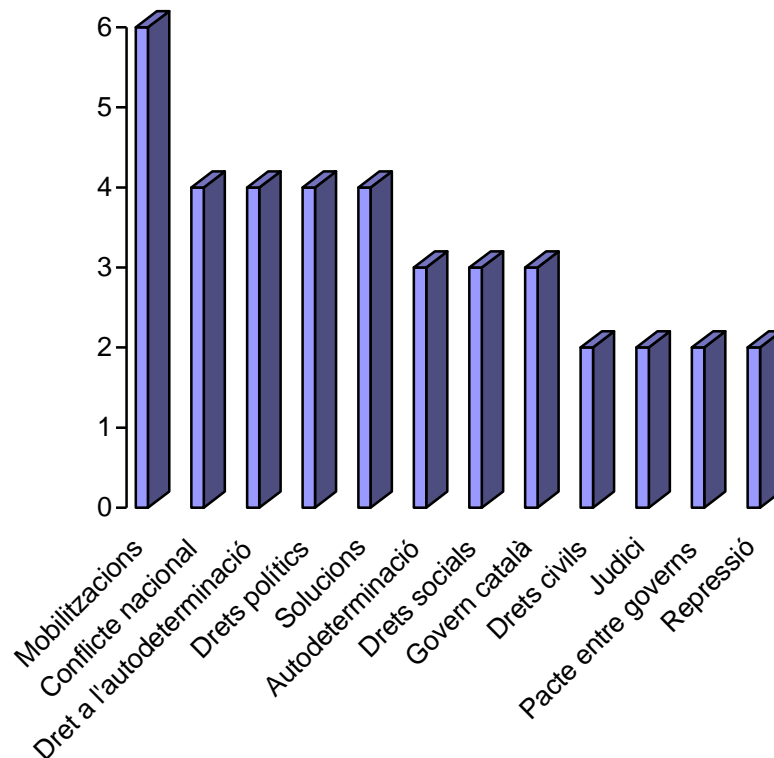
4.2.10. Candidatura d'Unitat Popular

En la següent taula es llisten els temes de les notes de premsa de la Candidatura d'Unitat Popular. Els temes s'han ordenat segons la quantitat d'aparicions als comunicats, en ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Candidatura d'Unitat Popular	Mobilitzacions (6) Conflicte nacional (4) Dret a l'autodeterminació (4) Drets polítics (4) Solucions (4) Autodeterminació (3)

Candidatura d'Unitat Popular	Drets socials (3) Govern català (3) Drets civils (2) Judici (2) Pacte entre governs (2) Repressió (2) Actuacions policials Crida a la mobilització Criminalització Defensa Desobediència civil Dret de manifestació Judici als independentistes Organització popular Policia Sobirania
------------------------------	---

Els temes dels comunicats de la Candidatura d'Unitat Popular s'il·lustren en el següent gràfic.

Gràfic 10. Temes més presents en els comunicats de Candidatura d'Unitat Popular. Elaboració pròpia.

La Candidatura d'Unitat Popular només va publicar dos comunicats durant la franja temporal que estudiem. El tema a què més es van referir van ser les mobilitzacions (6).

També van insistir en el conflicte nacional català (4) i en el dret a l'autodeterminació (4), que en els textos es defensa com l'única solució possible al conflicte. Justament en les solucions (4) i en els drets polítics (4) també hi van incidir les notes de premsa.

A més, els comunicats van tractar l'autodeterminació (3) i els drets socials (3) i van fer apel·lacions al Govern català (3). En els textos també hi ha referències genèriques als drets civils (2). També es tracta el judici a independentistes (2), el pacte entre governs (2) i la repressió (2).

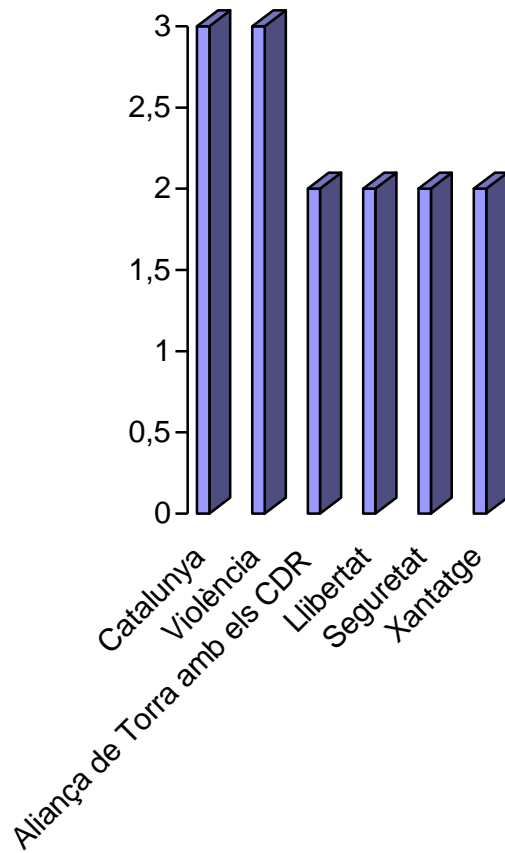
4.2.11. Partit Popular de Catalunya

En el següent llistat s'exposen els temes presents en les comunicacions del Partit Popular de Catalunya. Els temes s'han ordenat segons la quantitat de presència en els textos per ordre decreixent.

Objectiu 1: Identificar els temes dels comunicats i quines proposicions defensen Hipòtesi 1: Els temes són diferents segons cada grup polític	
Partit Popular de Catalunya	Catalunya (3) Violència (3) Aliança de Torra amb els CDR (2) Llibertat (2) Seguretat (2) Xantatge (2) Acord entre governs Article 155 Conflicte Constitució Espanyola Conviccions

<p>Partit Popular de Catalunya</p>	<p>Convivència Espanya Humiliació Il·legalització d'organitzacions polítiques Moblitzacions Pedro Sánchez Quim Torra Permanència de Pedro Sánchez a la Presidència Preocupació Reunió entre governs Trencament</p>
------------------------------------	--

Els temes més tractats en els tuits del Partit Popular de Catalunya també es mostren en el següent gràfic.

Gràfic 10. Temes més presents en els comunicats de Candidatura d'Unitat Popular. Elaboració pròpia.

El tema més freqüent en els tuits del Partit Popular són les apel·lacions genèriques a Catalunya (3). En la mateixa mesura, els textos tracten de la violència (3). Usualment, atribueixen aquest tema a les mobilitzacions independentistes.

Les comunicacions del Partit Popular de Catalunya també insisteixen en una presumpta aliança del president de la Generalitat, Quim Torra, amb els Comitès de Defensa de la República (2). En la mateixa mesura, apelen a la llibertat (2), a la seguretat (2) i al xantatge (2) que diuen que pateix el president espanyol, Pedro Sánchez.

4.3. Per a l'objectiu 2

L'objectiu 2 és identificar en quins punts els actors polítics es rebaten entre ells tant implícitament com explícitament. La hipòtesi que acompanya l'objectiu és que es rebaten més sobre l'ordre al carrer i la provocació política.

De manera global, un 73'17% dels textos de l'objecte d'estudi han confirmat aquesta hipòtesi, mentre que un 20'32% l'han refutada. Hi ha vuit casos en què el text estudiat no rebut altres actors i per tant no s'ha pogut verificar la hipòtesi.

En el cas de la Generalitat, hi ha hagut el mateix nombre de notes de premsa que han confirmat i refutat la hipòtesi. Són sis en cada cas, mentre que un dels comunicats no ha permès verificar la hipòtesi.

Pel que fa al Govern espanyol, cap de les dues comunicacions estudiades ha confirmat la hipòtesi. Es tracta de textos de to administratiu que no fan valoracions sobre les mobilitzacions o altres actes on es pugui posar en el punt de mira l'ordre al carrer. Tampoc fan servir expressions que alimentin la provocació política.

Els Comitès de Defensa de la República van fer un total de 36 tuits durant el període de temps estudiat. D'aquests, 30 han confirmat la hipòtesi i només en dos no han rebut sobre l'ordre al carrer o la provocació política. El primer és el tuit de la Fitxa 25, que rebut sobre l'actual sistema d'organització de l'Estat. El segon és el tuit de la Fitxa 35, que rebut sobre l'estratègia de l'independentisme i el model d'organització de l'Estat. A més, hi ha sis tuits en què no s'ha

pogut verificar la hipòtesi perquè no hi havia arguments que rebatessin altres actors.

El grup parlamentari de Ciutadans, que va publicar 18 notes de premsa, confirma la hipòtesi en un 94'44% dels casos. Per exemple, quan Inés Arrimadas diu en la Fitxa 55 que “Sánchez ha entregado a los catalanes a Torra como botín” i quan Carlos Carrizosa diu en la Fitxa 67 que “Torra y su gobierno están siendo los continuadores del golpe a la democracia que inició Puigdemont”. Entre les comunicacions del partit només n’hi ha una que ha refutat la hipòtesi.

Junts per Catalunya també ha confirmat la hipòtesi amb quatre de les cinc comunicacions que van emetre. Un dels textos que ha confirmat la Fitxa 74, que rebutja sobre la repressió i nega la violència en les mobilitzacions independentistes.

Esquerra Republicana de Catalunya, que només va publicar tres notes de premsa, ha confirmat la hipòtesi amb dues de les comunicacions. Són les que es recullen a la Fitxa 78, titulada *Cortès, a Sánchez: “Els poders de l’Estat no volen aplicar justicia, sinó vengança; i vostè se’n renta les mans”*, i a la Fitxa 79, que es titula *Sabrià: “Mentre uns criden i gesticulen, Economía ha preparat els pressupostos més socials de la història”*.

Els comunicats del Partit dels Socialistes de Catalunya han confirmat la hipòtesi en tots els casos. En destaca la nota de premsa recollida a la Fitxa 82. El text es titula *No es pot dir que es vol diàleg i negar-se a rebre el president Pedro Sánchez*. Un altre text que rebutja sobre provocació política és el de la Fitxa 85, titulat *Necessitem deixar de cavar trinxeres i començar de veritat a construir els ponts necessaris*.

Catalunya en Comú – Podem és l’únic actor polític en què els textos han refutat la hipòtesi més vegades que confirmat. Els tuits del grup parlamentari han confirmat la segona hipòtesi 12 vegades mentre que 13 textos l’han refutat. En els textos que sí que han confirmat la hipòtesi, generalment parlen de la provocació política per demanar que es rebaixi. És el cas del tuit que recull la Fitxa 87, on hi ha unes declaracions de la portaveu de Catalunya en Comú – Podem al Congrés dels Diputats, Lucia Martín, on diu: “És molt positiu que la tensió entre els Governos de l’Estat i la Generalitat es rebaixi”.

Les dues comunicacions de la Candidatura d’Unitat Popular han confirmat la hipòtesi. Es tracta de dos textos que reforcen la posició del partit i defensen el dret a l’autodeterminació.

També han confirmat la hipòtesi dues de les deu comunicacions del Partit Popular de Catalunya que s'han estudiat. Els tuits solen contribuir a la polarització de la societat catalana.

La verificació de la hipòtesi 2 s'ha resumit en la següent taula. Els resultats també s'exposen de forma percentual en cada partit, si bé resulta més fidedigne atendre als números absoluts tenint en compte la magnitud de la mostra.

Objectiu 2. Identificar en quins punts es rebaten entre ells implícitament i explícitament.			
Hipòtesi 2. Es rebaten més sobre l'ordre al carrer i la provocació política			
Grup polític	Confirma la hipòtesi	Refuta la hipòtesi	No es pot verificar
Generalitat de Catalunya	6	6	1
	46'15%	46'15%	7'69%
Gobierno de España	-	1	1
	-	50%	50%
Ajuntament de Barcelona	1	-	-
	100%	-	-
CDR	30	2	6
	78'94%	5'26%	15'78%
Ciutadans	17	1	-
	94'44%	5'55%	-
JxCat	4	1	-
	80%	20%	-

ELS DISCURSOS DEL 21D

ERC	2	1	-
	66'66%	33'33%	-
PSC	6	-	-
	83'33%	16'66%	-
CatECP	12	13	-
	48%	52%	-
CUP	2	-	-
	100%	-	-
PP	10	-	-
	100%	-	-
Total	90	25	8
	73'17%	20'32%	6'50%

4.4. Per a l'objectiu 3

L'objectiu 3 és identificar i analitzar els arguments que usen els actors polítics quan es rebaten entre ells. La hipòtesi que l'acompanya és que es repeteixen utilitzant valoracions sense fonament.

Han confirmat la hipòtesi un 70'73% de les comunicacions analitzades, en què es fan afirmacions sense cap argument que les sustenti. Els casos en què no s'ha pogut verificar la hipòtesi són comunicats en què no es rebaten altres actors.

Les fitxes d'anàlisi de les notes de premsa de la Generalitat de Catalunya han coincidit amb la

hipòtesi en un 61'53%. Per exemple, en la Fitxa 1 el president Quim Torra denuncia els “relats ficticis sobre una violència que no existeix en aquest país”. Tot i això, no aporta arguments que demostrin el contrari. Dir que és un relat fictici és una valoració que no refuta l'argument dels seus adversaris, només el contradiu. Així, el discurs es manté dins el marc que han establert els seus oponents.

Dels dos comunicats del Govern espanyol només se n'ha pogut verificar un, i ha confirmat la hipòtesi. Es tracta del text recollit a la Fitxa 15 i titulat *El Gobierno y las comunidades autónomas acuerdan los criterios de distribución de fondos para políticas activas de empleo para los próximos tres años*. En el comunicat, la ministra de Treball, Migracions i Seguretat Social, Magdalena Valerio, fa servir l'expressió “nunca antes se había hecho un esfuerzo tan intenso”. És una valoració que no quantifica l'impacte ni la importància de la mesura, ni tampoc l'esforç que s'hi ha dedicat.

També ha confirmat la hipòtesi l'única nota de premsa que va publicar l'Ajuntament de Barcelona, recollida en la Fitxa 16. S'hi escriu que “la Guàrdia Urbana de Barcelona adoptarà les mesures d'ordenació i regulació de la circulació adients”, però és una afirmació vaga perquè no s'especifica de quines mesures es tracta.

Pel que fa als tuits dels Comitès de Defensa de la República, 22 dels 38 han confirmat la hipòtesi. En el cas d'aquest grup polític, no s'han pogut verificar el 15'78% de les publicacions. Usualment en els tuits dels Comitès de Defensa de la República es fan afirmacions que no s'acompanyen d'un argument que les desenvolupi. En aquest punt cal tenir en compte les limitacions d'espai i estil pròpies de la plataforma on s'han publicat les comunicacions.

És destacable el cas de Ciutadans, que ha confirmat la hipòtesi en un 100% dels casos. Per tant, en tots els seus textos hi ha valoracions sense fonament i afirmacions no argumentades. Per exemple, en la Fitxa 59 s'apel·la a unes declaracions del president de la Generalitat, Quim Torra, per demanar l'aplicació de l'article 155. Però els requisits legals per posar en marxa aquesta mesura no estan relacionats amb les declaracions públiques de cap autoritat. En el mateix text s'atribueixen les qualitats de segrestadors i colpistes als independentistes, una afirmació allunyada de la realitat. A més, és recurrent en Ciutadans opinar sobre fets que

encara no s'han produït. Per exemple, diverses vegades parlen de la violència de les manifestacions del 21D dies abans de la convocatòria.

Junts per Catalunya ha confirmat la hipòtesi en tots els casos, però cal tenir en compte que compta amb una mostra de només cinc comunicats. Com en el cas de la Generalitat, nega les afirmacions d'un adversari però això no implica que en refuti els arguments. El partit ho fa a la Fitxa 74, on demana no caure en la “campanya per vendre un clima de falsa violència” ni “contribuir a crear un fals relat”. Assenyala la mentida, però es manté en el marc que han establert els seus oponents.

Esquerra Republicana de Catalunya té una ràtio de confirmacions del 66'66%. El partit independentista també comet l'error de criticar l'adversari però no aportar arguments propis. En el text de la Fitxa 80 ho fa amb la causa judicial contra l'independentisme. S'hi diu que és injusta però no s'aporta cap argument per la innocència dels processats.

Pel que fa al Partit dels Socialistes de Catalunya, quatre dels sis comunicats han confirmat la hipòtesi. És el cas de la Fitxa 82. Com en altres exemples, el partit fa crítiques sense argumentar. El text nega que la convocatòria del Consell de Ministres a Barcelona sigui una provocació a l'independentisme, però no aporta cap motiu per justificar el contrari.

Els tuits de Catalunya en Comú – Podem han confirmat la hipòtesi un 64% de les vegades. El grup parlamentari comet l'error de no ampliar ni justificar les afirmacions. En aquest punt hem de tenir en compte que els textos del partit que s'han estudiat són publicacions a Twitter, on la brevetat limita l'argumentació.

Dels dos comunicats de la Candidatura d'Unitat Popular, un ha confirmat i l'altre ha refutat la hipòtesi. La confirma el text recollit a la Fitxa 112, que es titula *L'Esquerra Independentista presenta la campanya 'Alcem-nos' amb un gran acte aquest dimecres al teatre Poliorama*. Malgrat que no té límit d'extensió, en el text s'hi fan afirmacions que no es desenvolupen ni es justifiquen.

En el cas del Partit Popular, el 90% dels tuits confirmen la tercera hipòtesi. En els textos hi ha inconcrecions en l'argumentació i afirmacions sense justificar. Per exemple, en el text de la Fitxa 116 es demana que no es transmeti una imatge de violència, però no justifica hi hagi tal

violència.

La verificació de la hipòtesi 3 s'ha resumit en la següent taula. Els resultats també s'exposen de forma percentual en cada partit, si bé resulta més fidedigne atendre als números absoluts tenint en compte la magnitud de la mostra.

Objectiu 3. Identificar i analitzar els arguments que utilitzen quan es rebuten			
Hipòtesi 3. Es repeteixen utilitzant valoracions sense fonament			
Grup polític	Confirma la hipòtesi	Refuta la hipòtesi	No es pot verificar
Generalitat de Catalunya	8	4	1
	61'53%	30'76%	7'69%
Gobierno de España	1	-	1
	50%	-	50%
Ajuntament de Barcelona	1	-	-
	100%	-	-
CDR	22	10	6
	57'89%	26'31%	15'78%
Ciutadans	18	-	-
	100%	-	-
JxCat	5	-	-
	100%	-	-

ELS DISCURSOS DEL 21D

ERC	2	1	-
	66'66%	33'33%	-
PSC	4	2	-
	66'66%	33'33%	-
CatECP	16	9	-
	64%	36%	-
CUP	1	1	-
	50%	50%	-
PP	9	1	
	90%	10%	
Total	87	28	8
	70'73%	22'76%	6'50%

4.5. Per a l'objectiu 4

L'objectiu 4 és estudiar els recursos retòrics que els grups polítics usen en l'argumentació. La hipòtesi 4 és que els grups polítics usen els recursos retòrics amb una lògica del quadrat de polarització ideològica: que fan servir els recursos retòrics per ressaltar les virtuts pròpies i els errors dels adversaris, mentre menystenen els defectes propis i les victòries dels oponents.

En aquest punt és rellevant que més de la meitat de la mostra no ha pogut confirmar ni refutar la hipòtesi perquè en els textos no hi ha recursos retòrics. El fet és més acusat en els casos de Catalunya en Comú - Podem (72%), el Partit Popular (80%) i els Comitès de Defensa de la

República (84'21%). Coincideix que d'aquests tres grup polítics no se n'han estudiat notes de premsa sinó publicacions a Twitter, on la brevetat i l'estil conviden menys a l'ús de recursos retòrics.

No obstant, cal destacar que cap dels comunicats ha refutat la hipòtesi. Malgrat que el 50'40% no s'han pogut verificar, el 49'59% de les comunicacions han confirmat que els grups polítics usen els recursos retòrics seguint una lògica del quadrat de polarització ideològica. Així, en 122 ocasions l'objecte d'estudi o bé no ha pogut verificar la hipòtesi o bé ho ha fet per confirmar-la.

La verificació de la hipòtesi 4 s'ha resumit en la següent taula. Els resultats també s'exposen de forma percentual en cada partit, si bé resulta més fidedigne atendre als números absoluts tenint en compte la magnitud de la mostra.

Objectiu 4. Estudiar els recursos retòrics que usen			
Hipòtesi 4. En l'ús de recursos retòrics fan servir una lògica del quadrat de polarització ideològica			
Grup polític	Confirma la hipòtesi	Refuta la hipòtesi	No es pot verificar
Generalitat de Catalunya	11	-	2
	84'61%	-	15'38%
Gobierno de España	1	-	1
	50%	-	50%
Ajuntament de Barcelona	1	-	-
	100%	-	-
CDR	6	-	32

ELS DISCURSOS DEL 21D

	15'78%	-	84'21%
Ciutadans	18	-	-
	100%	-	-
JxCat	5	-	-
	100%	-	-
ERC	3	-	-
	100%	-	-
PSC	5	-	1
	83'33%	-	16'66%
CatECP	7	-	18
	28%	-	72%
CUP	2	-	-
	100%	-	-
PP	2	-	8
	20%	-	80%
Total	61	-	62
	49'59%	-	50'40%

4.6. Per a l'objectiu 5

L'objectiu 5 és identificar a quins actors interpel·len en els comunicats. La hipòtesi 5 és que es dirigeixen als seus oponents de forma individualitzada. En aquest cas cal assenyalar que el 51'21% del corpus no ha pogut confirmar ni refutar la hipòtesi. Es tracta de comunicats que no interpel·len altres actors polítics.

Entre la resta, però, tampoc hi ha un resultat homogeni. De les 123 comunicacions estudiades, 30 han confirmat la hipòtesi i 30 l'han refutada. Les 63 comunicacions restants conformen el grup en què s'han trobat interpel·lacions a altres grups o individus.

Ciudadans destaca en aquest punt. És el grup polític que en més percentatge confirma la hipòtesi (72'22%). Només dues de les comunicacions de Ciudadans no inclouen interpel·lacions i només tres vegades són interpel·lacions genèriques. En els altres 13 textos es dirigeixen als seus oponents de manera individualitzada, tal com assenyala la hipòtesi.

Destaca també el cas dels Comitès de Defensa de la República, per l'alt nombre de textos que han refutat la hipòtesi. Només en tres tuits interpel·len a algun actor de forma individual, mentre que en 16 ho fan de manera genèrica i en 19 no hi ha interpel·lacions.

La verificació de la hipòtesi 5 s'ha resumit en la següent taula. Els resultats també s'exposen de forma percentual en cada partit, si bé resulta més fidedigne atendre als números absoluts tenint en compte la magnitud de la mostra.

Objectiu 5. Identificar a qui interpel·len			
Hipòtesi 5. Es dirigeixen als seus oponents de manera individualitzada.			
Grup polític	Confirma la hipòtesi	Refuta la hipòtesi	No es pot verificar
Generalitat de Catalunya	5	4	4
	38'46%	30'76%	30'76%

ELS DISCURSOS DEL 21D

Gobierno de España	-	-	2
	-	-	100%
Ajuntament de Barcelona	-	1	-
	-	100%	-
CDR	3	16	19
	7'89%	42'10%	50%
Ciutadans	13	3	2
	72'22%	16'66%	11'11%
JxCat	1	3	1
	20%	60%	20%
ERC	1	-	2
	33'33%	-	66'66%
PSC	1	2	3
	16'66%	33'33%	50%
CatECP	4	1	20
	16%	4%	80%
CUP	-	-	2
	-	-	100%
PP	2	-	8

ELS DISCURSOS DEL 21D

	20%	-	80%
Total	30	30	63
	24'39%	24'39%	51'21%

5. Conclusions

Vam establir com a hipòtesi general de l'estudi que cada grup polític fa un discurs diferenciat dels fets del 21D en funció dels seus objectius tàctics i estratègics. La hipòtesi s'ha confirmat a través d'objectius específics que demostren que la presència de temes i l'ús del llenguatge divergeix en cadascun dels actors estudiats.

L'anàlisi ha confirmat la hipòtesi 1, que assenyalava que els temes dels comunicats són diferents en cada grup polític. El buidatge dels temes mostra que els actors fan èmfasi en diverses arestes dels fets.

Per exemple, els Comitès de Defensa de la República parlen més de les mobilitzacions, mentre que el Partit dels Socialistes de Catalunya destaca més el Consell de Ministres. El tema més present en els textos de Ciutadans és la violència, també molt recurrent en el Partit Popular, mentre que el Partit dels Socialistes de Catalunya opta pels acords i la Generalitat, com Junts per Catalunya, per la democràcia.

Destaca el cas del Govern espanyol. En els seus textos gairebé no hi ha referències als fets que hem estudiat. Els temes més presents en els seus comunicats són la formació i els joves. L'Ajuntament de Barcelona hi fa referència només des d'una perspectiva administrativa i de gestió de les afectacions de les mobilitzacions al trànsit.

Els Comitès de Defensa de la República van destacar molt les actuacions policials de la jornada. És un tema que no té especial rellevància en el buidatge de temes d'altres actors polítics, si bé destaca la repressió en els casos de la Generalitat, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya.

L'anàlisi també ha confirmat la segona hipòtesi, en què hem establert que els comunicats rebaten més sobre l'ordre al carrer i la provocació política. En aquest cas, 90 dels 123 comunicats han confirmat la hipòtesi. Suposen un 73'17% de la mostra. Els grups polítics s'han rebutat majoritàriament sobre les mobilitzacions, la repressió policial i la polarització entorn del conflicte nacional.

També hem confirmat la tercera hipòtesi: que els actors polítics es repeteixen usant

valoracions sense fonament. En aquest punt, 87 dels 123 textos han confirmat la hipòtesi. Es traca del 70'73% de la mostra.

L'anàlisi també ha confirmat la quarta hipòtesi, que establia que els comunicats usen els recursos retòrics amb una lògica del quadrat de polarització ideològica. Cal subratllar que el 50'40% dels textos no inclouen recursos retòrics i per tant no s'hi ha pogut verificar la hipòtesi 4. Tanmateix, tots els textos que inclouen recursos retòrics han confirmat la hipòtesi.

Pel que fa a la cinquena hipòtesi, no disposem d'un resultat clar de la verificació. Es tractava de verificar si els grups polítics interpel·len els seus adversaris de forma individual. Hi ha la mateixa quantitat de textos que han confirmat i refutat la hipòtesi. També cal assenyalar que la meitat dels textos no inclouen interpel·lacions a altres actors i per tant no s'ha pogut verificar la hipòtesi 5.

5.1. Apunts per a la reflexió

Hem vist el comportament dels actors polítics en la seva estratègia de comunicació. A partir d'aquesta anàlisi podem dibuixar alguns dels efectes que pot tenir la comunicació política en els mitjans de comunicació, els seguidors dels grups polítics, l'opinió pública i el desenvolupament del conflicte.

La divergència en els temes dels comunicats pot suposar una representació dispar del conflicte en els mitjans de comunicació. Segons quin actor aparegui representat a la premsa, el conflicte aparentarà unes característiques o altres. Aquest punt s'accentuarà en els mitjans que exerceixen el periodisme de declaracions, en què la informació tendeix a limitar-se a reproduir el que els actors comuniquen.

El fet que els grups polítics destaquin diferents arestes del conflicte també afecta de manera dispar els seus seguidors: cada sector veurà reforçades les seves posicions perquè són les que més destaca el seu referent polític. Això pot comportar una fragmentació encara més gran de l'opinió pública i per tant més dificultats a l'hora de trobar punts comuns en el desenvolupament del conflicte.

Els efectes que hem assenyalat es veuran avivats pel fet que els actors polítics es rebaten principalment sobre l'ordre al carrer i la provocació política. Per tant, no es dediquen els

esforços de l'argumentació a buscar solucions al conflicte o punts d'acord, sinó al contrari. Com s'ha vist en els resultats de l'anàlisi, els actors polítics tendeixen a usar una lògica del quadrat de polarització ideològica en les argumentacions. A més, hem vist que ho fan tot sovint amb valoracions sense fonament, de manera que la qualitat del debat públic queda empobrida.

Amb tot, veiem que els grups polítics usen la comunicació en benefici propi segons els seus objectius tàctics i estratègics. La lògica partidista es reproduïx en la comunicació. Per tant, si el periodisme es limita a reproduir els comunicats de cada grup polític, també està reproduint un escenari en què impera el quadrat de polarització ideològica.

6. Bibliografia

324.cat (28 juny 2010). El Constitucional dicta sentència sobre l'Estatut en una votació en 4 blocs i per majories estables. *324.cat*. Recuperat de: <https://www.ccma.cat/324/El-Constitucional-dicta-sentencia-sobre-lEstatut-en-una-votacio-en-4-blocs-i-per-majories-variables/noticia/747306/>

324.cat (7 setembre 2017). El Tribunal Constitucional suspèn cautelarment la convocatòria del referèndum de l'1-O. *324.cat*. Recuperat de: <https://www.ccma.cat/324/el-tc-estudiara-avui-el-recurs-del-govern-de-rajoy-contra-la-llei-del-referendum/noticia/2807363/>

324.cat (16 setembre 2017). Els proveïdors d'internet bloquegen les webs del referèndum per ordre judicial. *324.cat*. Recuperat de: <https://www.ccma.cat/324/proveïdors-dinternet-bloquegen-les-webs-del-referendum-per-ordre-judicial/noticia/2809135/>

324.cat (19 desembre 2018). Blindatge de la Llotja de Mar i dispositiu policial coordinat pel 21D. *324.cat*. Recuperat de: <https://www.ccma.cat/324/blindatge-de-la-llotja-de-mar-i-dispositiu-policial-coordinat-pel-21d/noticia/2893919/>

324.cat (20 desembre 2018). Torra i Sánchez aposten per una “proposta política” amb “seguretat jurídica”. *324.cat*. Recuperat de: <https://www.ccma.cat/324/encaixa-de-mans-entre-quim-torra-i-pedro-sanchez-al-palau-de-pedralbes/noticia/2894218/>

324.cat (21 desembre 2018). 13 detinguts en les mobilitzacions pel 21D a Barcelona i l'Ampolla. *324.cat*. Recuperat de: <https://www.ccma.cat/324/dues-columnes-de-cdr-van-cap-a-la-zona-de-la-llotja-de-mar-blindada-per-la-policia/noticia/2894281/>

Alvarez, N. (2016). El concepto de Hegemonía en Gramsci: Una propuesta para el análisis y la acción política. *Estudios sociales contemporáneos*, 15, 150-160.

Billig, M. (2006). *Nacionalisme banal*. Catarroja (País Valencià): Editorial Afers i Publicacions de la Universitat de València.

Castellanos, C. i Castellanos, R. (2015). *El fenomen nacional*. Barcelona: Edicions del 1979.

Chomsky, N (1995). El control de los medios de comunicación. Dins N. Chomsky i I.

Ramonet. *Cómo nos venden la moto*. Barcelona: Icaria.

Domínguez, I.; Alberola, M. (27 octubre 2017). El Senat aprova aplicar l'article 155 a Catalunya. *El País*. Recuperat de:

https://cat.elpais.com/cat/2017/10/27/catalunya/1509105725_777595.html

El Periódico (6 octubre 2017). Resultats del referèndum a Catalunya: amb dades per municipis, comarques i províncies). *El Periódico*. Recuperat de:

<https://www.elperiodico.cat/ca/politica/20171006/resultats-referendum-catalunya-2017-6319340>

Fairclough, N. (1999): Global Capitalism and Critical Awareness of Language. *Language Awareness*. 8, 2, 71-83. Recuperat el 06 de març de 2019, de

<https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/09658419908667119>

Fairclough, N. (2001) Critical discourse analysis as a method in social scientific research. Dins R. Wodak i M. Meyer (Eds.) (2001): *Methods of Critical Discourse Analysis*. Londres: SAGE Publications.

García, L. B. (28 setembre 2017). El contingente policial desplazado a Catalunya supera los 10.000 agentes. *La Vanguardia*. Recuperat de:

<https://www.lavanguardia.com/politica/20170928/431615842053/10000-agentes-policia-guardia-civil-catalunya-referendum-1-o.html>

Generalitat de Catalunya (2017). *Eleccions al Parlament de Catalunya 2017*. Recuperat de:

<http://gencat.cat/economia/resultats-parlament2017/09AU/DAU09999CM.htm>

Giró, X. (1999). *Anàlisi crítica del discurs sobre nacionalisme i identitat als editorials de la premsa diària publicada a Catalunya des de la transició fins al govern del PP (1977-1996)*.

(Tesi doctoral). Universitat Autònoma de Barcelona. Bellaterra. Recuperat el 04 d'abril de 2019, de: <https://ddd.uab.cat/record/38567>

Hall, S. 1996. The problem of ideology: Marxism without guarantees. A: Morley, D. I Chen, K.H. (eds): *Stuart Hall: Critical Dialogues in Cultural Studies*. Londres: Routledge.

Jäger, S. (2001). Discourse and knowledge: Theoretical and methodological aspects of a critical discourse and dispositive analysis. Dins R. Wodak i M. Meyer (Eds.) (2001): *Methods of Critical Discourse Analysis*. Londres: SAGE Publications.

Lakoff, G. (2007). *No pienses en un elefante. Lenguaje y debate político*. Madrid: Editorial Complutense.

Lakoff, G. y Johnson, M. (1980). *Metáforas de la vida cotidiana*. Madrid: Cátedra.

Máiz, R. (2006). Los nacionalismos antes de las naciones. *Política y cultura*, 25, 79-12. Recuperat el 19 de maig de 2019, de <https://www.redalyc.org/articulo.oa?id=26702505>

Marín, E. i Tresserras, J.M. (2019): *Obertura republicana. Catalunya, després del nacionalisme*. Barcelona: Pòrtic.

Martín, E. (2013) *¿Es neutral el discurso de la neutralidad? Una aproximación crítica al discurso hegemónico*. Mèxic: Crítica bibliotecológica.

McCombs M. i Shaw D (1972). The agenda setting function of mass media. *The Public Opinion Quarterly*, 36, 176-187. Recuperat el 07 de maig de 2019, de https://www.jstor.org/stable/2747787?seq=1#page_scan_tab_contents.

Meyer, M. (2001): Between theory, method, and politics: positioning of the approaches to CDA, Dins R. Wodak i M. Meyer (Eds.) (2001): *Methods of Critical Discourse Analysis*. Londres: SAGE Publications.

Pont, C.; Bèrrio, J. (2015). *Comunicació i opinió pública. Política, periodisme i ciutadans*. Barcelona: Editorial UOC.

Ramonet, I (1995). Pensamiento único y nuevos amos del mundo. Dins N. Chomsky i I. Ramonet. *Cómo nos venden la moto*. Barcelona: Icaria.

Ríos, P. (12 novembre 2018). El Consell de Ministres es reunirà a Barcelona el 21 de desembre. *El País*. Recuperat de: https://cat.elpais.com/cat/2018/11/12/espana/1542011736_116002.html

Tedó, X. (19 desembre 2018). Totes les mobilitzacions del dia 21. *Ara*. Recuperat de: https://www.ara.cat/politica/Totes-mobilitzacions-del_0_2145985507.html

Van Dijk, T. (2001): Multidisciplinary CDA: a plea for diversity. Dins R. Wodak i M. Meyer (Eds.) (2001): *Methods of Critical Discourse Analysis*. Londres: SAGE Publications.

Van Dijk, T. (2005). Política, ideología y discurso. *Quórum académico*, 2, 15-47.

Van Dijk, T. (2009). *Discurso y poder*. Barcelona: Gedisa.

Wodak, R. (2001): What CDA is about – a summary of its history, important concepts and its developments. Dins R. Wodak i M. Meyer (Eds.) (2001): *Methods of Critical Discourse Analysis*. Londres: SAGE Publications.

Yanes, R. (2009). *Comunicación política y periodismo*. Madrid: Editorial Fragua.

7. Annexos

A causa del volum dels annexos, es presenten en un document adjunt que es pot consultar en la versió digital de l'estudi. L'annex número 1 presenta una taula sintètica de la mostra, on s'exposen els comunicats estudiats per ordre cronològic i classificats per cada actor polític. L'annex número 2 és una compilació de les 123 fitxes d'anàlisi que componen el corpus de l'estudi.